

เอลานา แพร่รานเต

เรื่องเกิดจากนามสกุลใหม่

เพื่อนคนเก่ง เล่ม 2

วัยสาว

นันทวรรณ ชาญประเสริฐ แปล

อ่านฉันทาลี

ดัชนีรายชื่อตัวละคร และสรุปเหตุการณ์ในเล่ม 1

ครอบครัวเซอร์โล (ครอบครัวช่างทำรองเท้า) :

แฟร์นันโด เซร์โล ช่างทำรองเท้า พ่อของลิลลา ไม่ให้ลูกสาวเรียนต่อ หลังจบชั้นประถม

นูนเซีย เซร์โล แม่ของลิลลา เห็นใจลูกสาว แต่ไม่มีอำนาจพอจะช่วยลูก ชัดคำสั่งพ่อ

รฟฟาแอลลา เซร์โล ชื่อเล่น ลีนา หรือ ลิลลา เกิดเดือนสิงหาคม 1944 หายตัวไปจากเมืองเนเปิลส์อย่างไร้ร่องรอยเมื่ออายุ 66 ปี ตอนเป็นเด็ก เรียนเก่งมาก อายุสิบขวบแต่งเรื่องสั้น นางฟ้าสีน้ำเงิน เลิกเรียนหนังสือ เมื่อจบชั้นประถม และหัดทำรองเท้า

รีโน เซร์โล พี่ชายของลิลลา เป็นช่างทำรองเท้าเหมือนกัน เขากับแฟร์นันโด ผู้เป็นพ่อร่วมกันเปิดร้านทำรองเท้าเซอร์โล ด้วยความช่วยเหลือของลิลลา และด้วยเงินของสเตฟาโน คาร์รัชซี เขาเป็นแฟนกับปิอุซซา คาร์รัชซี น้องสาวของสเตฟาโน ลูกชายคนแรกของลิลลาจะชื่อ รีโน เหมือนเขา

ลูกคนอื่นๆ

ครอบครัวเกรโค (ครอบครัวพนักงานเฝ้าประตู) :

เอเลนา เกรโค ชื่อเล่น เลนุซซา หรือ เลนุ เกิดเดือนสิงหาคม 1944 เป็นผู้เขียนเรื่องยาวที่เรากำลังอ่านอยู่นี้ เอเลนาเริ่มเขียนเรื่องนี้เมื่อเธอได้รู้ว่า

ลิลิษา หรือที่เธอคนเดียวเรียกว่า ลิลิษา ซึ่งเป็นเพื่อนในวัยเด็กของเธอหายตัวไป เอเลนาเรียนต่อหลังจบชั้นประถม และประสบความสำเร็จในการศึกษามากขึ้นเรื่อยๆ เธอหลงรัก นีโน ซาร์ราโตเร ตั้งแต่เด็ก แต่เก็บเรื่องนี้เป็นความลับ

เปปเป, จันนี และ เอลิซา น้องๆ ของเอเลนา

พ่อ พนักงานเฝ้าประตูสำนักงานเทศบาล

แม่ แม่บ้าน เดินกะเผลก เอเลนากลัวว่าจะเดินกะเผลกเหมือนแม่จนทำเดินของแม่ตามหลอกหลอนเธอ

ครอบครัวคาร์รัชชี (ครอบครัวของดอนอาคิลเล) :

ดอนอาคิลเล คาร์รัชชี เหมือนยักษ์ในนิทาน เป็นพ่อค้าในตลาดมืดและเจ้าหนี้เงินกู้หน้าเลือด ถูกคนฆ่าตาย

มาเรีย คาร์รัชชี ภรรยาของดอนอาคิลเล แม่ของสเตฟาโน, ปิโนชชา และอัลฟอนโซ ทำงานในร้านซาลูเมเรียของครอบครัว

สเตฟาโน คาร์รัชชี ลูกชายของดอนอาคิลเลผู้ล่องลับ สามีของลิลิษา บริหารจัดการทรัพย์สินสมบัติที่พ่อสะสมไว้ และเป็นเจ้าของร้านซาลูเมเรียร่วมกับปิโนชชา, อัลฟอนโซ และแม่

ปิโนชชา ลูกสาวของดอนอาคิลเล ทำงานในร้านซาลูเมเรีย เป็นแฟนกับรีโนพี่ชายของลิลิษา

อัลฟอนโซ ลูกชายของดอนอาคิลเล เพื่อนร่วมโต๊ะเรียนของเอเลนา เป็นแฟนกับมาริสซา ซาร์ราโตเร

ครอบครัวเปลูโซ (ครอบครัวช่างไม้) :

อัลเฟรโด เปลูโซ ช่างไม้ คอมมิวนิสต์ ต้องโทษจำคุกข้อหาฆ่าดอนอาคิลเล

จูเซปปีนา เปลูโซ ภรรยาของอัลเฟรโด ทำงานในโรงงานยาสูบ อุกติคชีวิตเพื่อลูกและสามีที่ติดคุก

บัสกวาเล เปลูโซ ลูกชายคนโตของอัลเฟรโดกับจูเซปปีนา เป็นช่างก่อสร้างและนักเคลื่อนไหวของพรรคคอมมิวนิสต์ เขาเป็นคนแรกที่มองเห็นความสวยของลิลลา และบอกรักเธอ เกสียดครอบครัวโซลาร่า เป็นแฟนกับอาดา คับปุซโซ

คาร์เมลลา เปลูโซ ตั้งชื่อเล่นให้ตัวเองว่า คาร์เมน เป็นน้องสาวของบัสกวาเล ทำงานในร้านอุปกรณ์เย็บปักถักร้อย แต่ต่อมาไม่นานลิลลารับเธอเข้าทำงานในร้านซาลูเมเรียแห่งใหม่ของสเตฟาโน เป็นแฟนกับเอ็นโซ สกัโน ลูกคนอื่นๆ

ครอบครัวคัปปุซโซ (ครอบครัวหญิงหม้ายผู้เป็นบ้า) :

เมลีนา ญาติของนุเนซีย เซรูลโล เป็นหม้าย ทำงานเซ็ดล้างบันไดตึกในชุมชนเก่า เคยเป็นซักรักของโดนาโต ชาร์ราโตเรฟอของนีโน ครอบครัวชาร์ราโตเรต้องออกจากชุมชนนี้ไปเพราะความสัมพันธ์ดังกล่าว ซึ่งทำให้เมลีนาแทบเสียชีวิต

สามี ของเมลีนา ทำงานขนลังสินค้าในตลาดผักผลไม้ เสียชีวิตในสภาพการณ์คลุมเครือ

อาดา คับปุซโซ ลูกสาวของเมลีนา ช่วยแม่ทำความสะอาดบันไดตึกตั้งแต่เด็ก ลิลลาจะช่วยให้เธอได้เป็นคนขายของในร้านซาลูเมเรียที่ชุมชนเก่า เธอเป็นแฟนกับบัสกวาเล เปลูโซ

อันตोनีโอ คับปุซโซ พี่ชายของอาดา ช่างซ่อมรถยนต์ เป็นแฟนกับเอเลนา เขาชี้แจง ไม่ต้องการให้เธอคบกับนีโน ชาร์ราโตเร ลูกคนอื่นๆ

ครอบครัวชาร์ราโตเร (ครอบครัวพนักงานการรถไฟและกวี) :

โดนาโต ชาร์ราโตเร พนักงานตรวจตั๋วรถไฟ กวี นักข่าวหนังสือพิมพ์ เสือผู้หญิง เคยเป็นซักรักกับเมลีนา คับปุซโซ เอเลนาพักบ้านหลังเดียวกับครอบครัวชาร์ราโตเรขณะพักร้อนอยู่บนเกาะอิสเกีย และจำต้องรีบออก

จากเกาะเพราะโดนโดนาโตนาลาม

ลิเดีย ชาร์ราโตเร ภรรยาของโดนาโต

นีโน ชาร์ราโตเร ลูกชายคนโตในจำนวนห้าคนของโดนาโตกับลิเดีย
เกลียดพ่อ เรียนเก่งมาก

มาริสซา ชาร์ราโตเร น้องสาวของนีโน เรียนวิชาเลขานุการ ผลการเรียน
ไม่ดีนัก เป็นแฟนกับอัลฟอนโซ คาร์รัชชี

ปีโน, เคลเลีย และ ซีโร ชาร์ราโตเร ลูกๆ คนเล็กของโดนาโตกับลิเดีย

ครอบครัวสกันโน (ครอบครัวพ่อค้าขายผักผลไม้) :

นิกอลา สกันโน พ่อค้าขายผักผลไม้

อัสซุนตา สกันโน ภรรยาของนิกอลา

เอ็นโซ สกันโน ลูกชายของนิกอลากับอัสซุนตา เป็นพ่อค้าขายผักผลไม้
เหมือนกัน ลีลาชอบนิสัยใจคอของเขามาตั้งแต่เด็ก ความสัมพันธ์ของทั้งคู่
เริ่มขึ้นเมื่อเอ็นโซแสดงความเก่งกาจทางคณิตศาสตร์อย่างไม่มีใครคาดคิด
ในการแข่งขันตอบปัญหาที่โรงเรียน เขาเป็นแฟนกับคาร์เมน เปลูโซ
ลูกคนอื่น ๆ

ครอบครัวโซลารา (เจ้าของบาร์และร้านขนมโซลารา) :

ซิลวีโอ เจ้าของบาร์และร้านขนม นิยมลัทธิฟาสซิสต์และระบอบกษัตริย์
เป็นมาเพียงที่พัวพันกับการขายของเถื่อนในชุมชน เขาขัดขวางการก่อตั้ง
ร้านทำรองเท้าเชรูโล

มานูเอลา โซลารา ภรรยาของซิลวีโอ ปล่อยเงินกู้ เป็นเจ้าของสมุดแดง
ที่คนในชุมชนประจำวันพรันพริง

มาร์แชลโล และ มิเคเล โซลารา ลูกชายของซิลวีโอกับมานูเอลา ชอบคุยโว
โอ้อวด ใช้อำนาจบาตรใหญ่ แต่เป็นที่รักของสาว ๆ ในชุมชน ยกเว้น ลีลา
ซึ่ง มาร์แชลโล หลงรัก แต่เธอปฏิเสธเขา มิเคเล อ่อนกว่ามาร์แชลโล
เล็กน้อย และเยือกเย็นกว่า ฉลาดกว่า ชอบใช้ความรุนแรงมากกว่า เป็น

แพนกับจิลยอลลา ลูกสาวคนทำขนม

ครอบครัวสปันญโอล์ (ครอบครัวคนทำขนม) :

ซินญอร์สปันญโอล์ คนทำขนมของบาร์และร้านขนมโซลารา

รอชา สปันญโอล์ ภรรยาของคนทำขนม

จิลยอลลา สปันญโอล์ ลูกสาวคนทำขนม แพนของมิเคเล โซลารา

ลูกคนอื่นๆ

ครอบครัวไอรอตตา

ไอรอตตา อาจารย์สอนวรรณคดีกรีก

อาเดเล ภรรยา

มาเรียรอชา ไอรอตตา ลูกสาวคนโต อาจารย์สอนประวัติศาสตร์ศิลปะที่เมืองมิลาน

ปีเอโตร ไอรอตตา นักศึกษา

ครูอาจารย์ :

แพร์ราโร ครูและบรรณารักษ์ เคยมอบรางวัลนอนหนังสือแก่ลิลลาและเอเลนาเมื่อเธอทั้งสองยังเด็ก

โอลิเวียโร ครู เป็นคนแรกที่ยอมรับเห็นศักยภาพของลิลลาและเอเลนา ลิลลาเขียนเรื่องสั้นชื่อ *นางฟ้าสีน้ำเงิน* เมื่ออายุสิบขวบ เอเลนาชอบมาก จึงนำไปให้ครูโอลิเวียโรอ่าน แต่เนื่องจากว่าครูไม่พอใจที่พ่อแม่ของลิลลาไม่ให้ลูกสาวเรียนต่อชั้นมัธยม จึงไม่ยอมเอ่ยถึงเรื่องสั้นนั้นเลย มีหน้าซำยังเล็ก หัวงโยลิลลา และใส่ใจแต่ผลการเรียนดีของเอเลนาเท่านั้น

เจราเซ อาจารย์ชั้นมัธยมต้น

กาเลียณี อาจารย์ชั้นมัธยมปลาย มีความรู้กว้างขวาง นิยมลัทธิคอมมิวนิสต์ ทิ้งในสติปัญญาของเอเลนาตั้งแต่แรกรู้จัก ให้เธอยืมหนังสือและปกป้องเธอเมื่อมีเรื่องกับอาจารย์สอนศาสนา

จีโอ ลูกชายของเมสซิงกร แฟนคนแรกของเอลена
แนลลา อินคาร์โด ลูกพี่ลูกน้องของครุโวลีเวียโร อาศัยอยู่ที่เมืองบาราโน
บนเกาะอิสเกีย ให้เอลенаพักที่บ้านด้วยในช่วงที่เธอไปพักร้อนชายทะเล
อาร์มันโด นักศึกษาแพทย์ ลูกชายของอาจารย์กาเลียนี
นาเดีย นักศึกษา ลูกสาวของอาจารย์กาเลียนี
บรูโน ช็อกคาโว เพื่อนของนีโน ซาร์ราโตเร ลูกชายเจ้าของกิจการ
อุตสาหกรรมผู้ร่ำรวยในเมืองซานโจวันนี อา เตดูซโซ
ฟรังโค มารี นักศึกษา

วิจัย

1

ในฤดูใบไม้ผลิปี 1966 ลิลามอบกล่องโลหะใส่สมุดแปดเล่มให้ฉัน เป็นคนเก็บรักษา เธอกระวนกระวายใจมาก บอกว่าเก็บไว้ในบ้านต่อไป ไม่ได้ กลัวสามีอ่าน ฉันรับกล่องมาโดยไม่ออกความเห็นอะไร เพียงเห็นบนนมเล็กน้อยเรื่องที่เธอพันเชือกครอบกล่องเสียหลายรอบ ช่วงนั้น ความสัมพันธ์ของเราแย่มาก แต่ดูเหมือนจะเป็นฉันคนเดียวที่มองอย่างนั้น ไม่กี่ครั้งที่เราเจอกัน เธอไม่มีท่าทางอึดอัดให้เห็นเลย เธอแสดงความรักใคร่ห่วงใย ไม่เคยพลั้งปากเอ่ยถ้อยคำแสลงหูแม้สักคำเดียว

เธอให้ฉันสาบานว่าจะไม่เปิดกล่องไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม ฉันสาบาน แต่พอขึ้นรถไฟ ฉันก็แกะเชือกและหยิบสมุดออกมาอ่านทันที สมุดเหล่านั้นไม่ใช่บันทึกประจำวัน แม้จะเล่าถึงเหตุการณ์ในชีวิตเธอ ตั้งแต่จบชั้นประถมอย่างละเอียดก็ตาม น่าจะเรียกว่าเป็นหลักฐานแห่งความมุ่งมั่นสร้างวินัยในการเขียนมากกว่า เธอพรรณนาถึงสิ่งต่างๆ มากมาย ทั้งกิ่งไม้ บึง หิน ใบไม้เส้นใบสีขาว หม้อในบ้าน ชิ้นส่วนหม้อ ต้มกาแฟ เต่า ถ่านและถ่านหิน แผนที่ลานละเอียดยิบ ถนนใหญ่ เศษเหล็กชิ้นสนิมที่อยู่เลยบึงไป สวนสาธารณะ โบสถ์ การตัดต้นไม้ริมทางรถไฟ ดึกใหม่ บ้านพ่อแม่เธอ อุปกรณ์ซ่อมรองเท้าของพ่อกับพี่ชาย กิริยาท่าทางขณะทั้งคู่ทำงาน และเหนืออื่นใดคือสีสัน สีสันของสรรพสิ่งในโมงยามต่างๆ แต่ไม่ได้มีเพียงบทพรรณนาเท่านั้น ยังมีคำโดดๆ ทั้งในภาษาถิ่นและภาษากลาง บางคำวงไว้เฉยๆ ไม่มีความเห็นอะไร นอกจากนั้นยังมีบทฝึกแปลเป็นภาษาละตินและภาษากรีก ข้อเขียนภาษาอังกฤษล้วน พุดถึงร้านรวงในชุมชน สินค้า เกวียนบรรทุกผักผลไม้เพียบแปล้ที่เอ็นโซ สกัโนจับขลุ่ยจูลาให้ลากไปตามถนนสายต่างๆทุกวัน นอกจากนั้น

ก็มีบทวิเคราะห์หนังสือที่อ่าน ภาพยนตร์ที่ชมในหอประชุมของโบสถ์ และยังมีความคิดในเรื่องต่างๆ มากมายที่เธอเห็นว่าถูกต้องเมื่อเทียบกับ ปัสกวาเลหรือคุยกับฉัน จริงอยู่ละว่าเรื่องต่างๆ เหล่านั้นไม่ต่อเนื่องกัน แต่ไม่ว่าลีลาจะตริ้งสิ่งใดไว้ในตัวหนังสือ มันล้วนมีความสำคัญขึ้นมาทั้งสิ้น แม้กระทั่งสิ่งที่เธอเขียนเมื่ออายุสิบเอ็ดหรือสิบสองปี ฉันก็ไม่เห็นว่ามี ตรงไหนที่เหมือนเด็กเขียนเลย

ประโยคส่วนใหญ่เขียนถูกต้องชัดเจนอย่างที่สุด วันวรรคตอน อย่างแสนประณีต ลายมือสวยงามแบบที่ครูโอลิเวียโรสอน แต่บางครั้ง ดูเหมือนลีลาจะทนอยู่ในกฎระเบียบที่ตัวเองวางไว้ไม่ได้ ราวกับมียาเสพติด แฝงซ่อนอยู่ในเส้นเลือดของเธอ ทุกสิ่งทุกอย่างตกอยู่ในความทรมานทรมาย ประโยคเร่งจังหวะเร้าร้อน วรรคตอนหายไป โดยมากแล้วเธอกลับสู่งานองเขียนที่ผ่อนคลายและชัดเจนได้ไม่ยาก แต่บางครั้งเธอก็หยุดเขียน ไปเสียเฉยๆ แล้ววาดรูปเล่นจนเต็มหน้ากระดาษที่เหลือ เป็นรูปใบหน้า ถมึงทิง ต้นไม้คดงอ และภูเขาสูงๆ ต่ำๆ มีควันลอยออกมา ฉันถูกดึงดูดด้วยความมีระเบียบเช่นเดียวกับความไร้ระเบียบ ยิ่งอ่านฉันก็ยิ่งรู้สึกของตัวเองถูกหลอก เบื้องหลังจดหมายที่เธอส่งไปให้ฉันที่อิสเกียเมื่อหลายปีก่อนมีการฝึกฝนอย่างหนักอะไรเช่นนี้ มิน่าเล่าถึงเขียนดีเหลือเกิน ฉันเก็บสมุดใส่กล่องและสัญญากับตัวเองว่าจะไม่สอดรู้สอดเห็นอีก

แต่ไม่นานฉันก็ตั้งใจไม่อยู่ สมุดเหล่านั้นปล่อยพลังดึงดูดแบบเดียวกับที่ลีลาแผ่ออกรอบตัวตั้งแต่เด็กๆ เธอเขียนถึงแต่ละสิ่งแต่ละคน อย่างชัดเจนไร้ความปรานี ไม่ว่าจะเป็นชุมชน คนในครอบครัวเธอ พวกโซลารา และเสตฟาโน และไหนเธอยังเอ่ยถึงฉันอย่างไม่เกรงใจ รวมทั้งสิ่งที่ฉันพูด สิ่งที่ฉันคิด คนที่ฉันรัก และรูปร่างหน้าตาของฉัน เธอกำหนดช่วงเวลาสำคัญของชีวิตตัวเองโดยไม่สนใจสิ่งใดหรือใครหน้าไหน ดูอย่างตรงนี้สิ เห็นได้ชัดว่าเธอปลาบปลื้มเมื่อเขียนเรื่อง *นางฟ้าสีน้ำเงิน* ขณะอายุสิบขวบ และตรงนี้ก็ชัดเจนว่าเธอน้อยใจที่ครูโอลิเวียโรไม่เอ่ยถึงเรื่องที่เธอแต่งเลยสักคำ มิหนำซ้ำยังไม่สนใจใยดีด้วย ส่วนตรงนี้

เธอเจ็บใจที่ฉันเรียนต่อชั้นมัธยมโดยไม่เหลียวแลเธอ ทอดทิ้งเธอ ตรงนี้เห็นความกระตือรือร้นในการหัดทำรองเท้า และความต้องการจะเอาคืน ซึ่งเป็นเหตุจูงใจให้เธอออกแบบรองเท้าใหม่ ความอึดอ้อมที่ได้ทำคู่แรกกับริโนผู้เป็นพี่ชาย แล้วนี่ความซอกซำเมื่อแฟร้นโดฟของเธอบอกว่ารองเท้าคู่นั้นใช้ไม่ได้ มีทุกอย่างอยู่ในหน้ากระดาษเหล่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเกลียดชังที่มีต่อสองพี่น้องโซลาร่า ความเด็ดเดี่ยวและโหดร้ายในการปฏิเสธรักมาร์แชลล์ผู้พี่ และตอนที่เธอตัดสินใจเป็นแฟนกับคนอ่อนโยนอย่างสเตฟาโน คาร์รัชซีเจ้าของร้านซาลูเมเรีย ผู้ต้องการซื้อรองเท้าคู่แรกที่เธอทำเพียงเพราะรักเธอ และสาบานว่าจะเก็บรักษามันไว้ตลอดกาล ไอ ช่วงเวลางดงามขณะอายุสิบห้าปีเมื่อเธอรู้สึกของตัวเองเป็นสตรีแสนสวยมีเงินทองมากมาย คลั่งแค้นคู่หมั้นผู้ลงทุนมหาศาลให้แก่ร้านทำรองเท้าของพ่อและพี่ชายเธอเพราะรักเธอ ร้านทำรองเท้าเชรูลโล เธออึดอ้อมใจเหลือเกินที่รองเท้าในจินตนาการของตนเป็นจริงขึ้นมาเสียส่วนใหญ่ มีบ้านในชุมชนใหม่ และแต่งงานเมื่ออายุสิบหกปี งานฉลองก็จัดอย่างหรูหรายิ่งนัก เธอรู้สึกมีความสุขมาก ต่อมามาร์แชลล์โซลาร่ากับมิเคเลน้องชายของเขาปรากฏตัวขึ้นกลางงาน สวมรองเท้าคู่ที่สามีเธอบอกว่ารักนักรักหนา สามีเธอ นี่เธอแต่งงานกับผู้ชายแบบไหนกันแน่ คราวนี้เมื่อทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาจะลอกหน้าปลอมออกและแสดงใบหน้าแท้จริงอันน่าสยดสยองหรือไม่ เหล่านี้คือคำถามและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความทุกข์ยากของเราที่ไร้การปรุงแต่ง ฉันอ่านสมุดเหล่านี้หลายรอบ หลายวัน หลายสัปดาห์ วิเคราะห์มันจนจำท่อนที่ชอบได้ขึ้นใจ รวมทั้งท่อนที่ทำให้ฉันตื่นเต้น เคลิบเคลิ้ม และรู้สึกต่ำต้อย จะต้องมีการเติมแต่งอยู่เบื้องหลังความเป็นธรรมชาติในตัวหนังสือเหล่านั้นแน่นอน แต่ฉันดูไม่ออกว่าอยู่ตรงไหน

ในที่สุด เย็นวันหนึ่งของเดือนพฤศจิกายน ฉันถือกล่องใบนั้นออกไปข้างนอกด้วยอารมณ์โกรธแค้น ฉันทนต่อไปไม่ไหวอีกแล้ว รู้สึกว่ามีเวลาคอยกดทับและแทรกซอน แม้ว่าตอนนี้จะมีคนยกย่องฉันมากมาย

และฉันไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองเนเปิลส์แล้วก็ตาม ฉันหยุดยืนบนสะพานโซลเฟรีโน มองแสงไฟส่องผ่านม่านหมอกเย็นเยือก ฉันวางกล่องบนราวสะพาน แล้วค่อยๆ ผลักทีละนิดๆ จนมันตกลงไปในแม่น้ำ รู้สึกราวกับว่าเป็นตัวลิลลาที่ตกลงไปพร้อมกับความคิดของเธอ ถ้อยคำของเธอ ความร้ายกาจในการตอบโต้ใครต่อใครอย่างทันทีทันควัน วิธีครอบครองฉันเหมือนที่เธอครอบครองทุกคนและทุกสิ่ง เหตุการณ์ต่างๆ ความรู้ทุกเรื่องที่เฉียดใกล้เธอ ทั้งหนังสือ รองเท้า ความนิยมมวล ความรุนแรง การแต่งงาน การเข้าหอคืนแรก และการกลับชุมชนในฐานะใหม่ ของซินญอราร์ฟาแอลลา คาร์รัชชี

2

ฉันไม่อยากจะเชื่อเลยว่าสเตฟาโนซึ่งแสนสุภาพอ่อนโยนและหลงรักลิลลามากขนาดนั้น จะมอบเครื่องหมายแห่งวัยเด็กของเธอ และรอยประทับแห่งความเหนื่อยยากบนรองเท้าคู่ที่เธอออกแบบ ให้แก่มาร์แชลโล โซลารา

ฉันเลิกสนใจอัลฟอนโซกับมาริสซาซึ่งนั่งคุยกันดวงตาเป็นประกายอยู่ที่โต๊ะตัวเดียวกับฉัน เลิกสนใจแม้กระทั่งเสียงหัวเราะเหมือนคนเมาของแม่ สิ่งต่างๆ ซีดจางลง ทั้งเสียงดนตรี เสียงนักร้อง คนที่จับคู่เต้นรำกัน อันตอณีโอซึ่งออกไปบนระเบียบด้วยความหึงหวงแน่นอก และกำลังจ้องมองเมืองสีม่วงกับทะเลอยู่นอกประตูกระจก ซีดจางแม้กระทั่งภาพของนีโนซึ่งเพิ่งออกจากห้องไปประหนึ่งอัครทูตสวรรค์ที่ไม่ได้ประกาศสาร ขณะนี้ฉันมองเห็นแต่ลิลลาซึ่งกำลังพุดซ่างหุสเตฟาโนอย่างร้อนรนกระวนกระวาย เธอซัดเผือดในชุดเจ้าสาว เขาไม่ยิ้ม ความกระอักกระอ่วนใจแม้เป็นรอยขาวหม่นจากหน้าผากลงมายังดวงตาคัลลายหน้ากากเทศกาลคาร์นิวัลบนใบหน้าแดงก่ำ กำลังเกิดอะไรขึ้น จะเกิดอะไรขึ้น เพื่อนของฉันใช้สองมือ

ดิงแชนสามี่ เธอแข็งแรง เนื่องจากฉันรู้จักเธอดีจึงรู้สึกได้ว่า หากทำได้ เธอคงกระซอกแขนขาจนหลุดจากลำตัว แล้วเดินตัดห้องซุมนั้นไว้เหนือหัว เลือดหยดลงบนทางซุดเจ้าสาว และจะใช้แขนนั้นแทนกระบอง หรือแทน ขากรรไกรของลา* ฟาดหน้ามาร์แชลโลอย่างจัง เพียงคิดเท่านั้นใจฉันก็ เต็มระริ้ว คอเริ่มแห้ง หลังจากนั้นเธอจะควักลูกตาของผู้ชายทั้งสองคน นั้น ฉีกเนื้อออกจากกระดูกใบหน้า แล้วกัดพวกเขา เอาเลย เอาเลย ฉัน รู้สึกได้ว่าตัวเองต้องการให้เกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น จบสิ้นความรัก จบสิ้น งานฉลองที่เหลือทนนั้น ไม่ต้องไปกอดกันบนเตียงที่อามัลฟี ทำลาย ทุกอย่างและทุกคนในชุมชนให้ย่อยยับเสียเดี๋ยวนั้นเลย แล้วฉันกับลิลลา ก็จะหนีไปอยู่ไกลๆในเมืองที่เราไม่รู้จัก ก้าวลงบันไดแห่งความเสื่อมทราม ด้วยกันตามลำพังให้ครบทุกชั้นอย่างสำราญบานใจ นี่แหละคือบทสรุป อันถูกต้องเหมาะสมของวันนั้น หากไม่มีสิ่งใดช่วยเราได้ ทั้งเงินทอง ร่างกายของผู้ชาย หรือแม้กระทั่งการศึกษาเล่าเรียน ก็ควรทำลายทุกอย่าง ให้สิ้นไปเสียเลยดีกว่า โทสะของเธอทวีความรุนแรงในอกฉัน เป็นพลัง ของฉันและไม่ใช้ของฉัน นำมาซึ่งความหฤหรรษ์อันเปี่ยมล้นที่จะพุ่งชาน หลุดลอย ฉันปรารถนาให้พลังนั้นแผ่ขยายออกไป แต่ขณะเดียวกันก็ ตกใจกลัว ฉันมาเข้าใจในภายหลังว่า ตัวเองสามารถเป็นทุกข์อยู่เจียบๆ ได้เพียงเพราะไม่กล้าตอบโต้อย่างรุนแรงเนื่องจากกลัว ฉะนั้นจึงเลือก ที่จะนิ่งเฉย เก็บความเคียดแค้นไว้ภายใน ผิดกับลิลลา ตอนเธอลุกจากโต๊ะ เธอลุกพรวดจนโต๊ะสะเทือน ซ้อนส้มบนจานอาหารไหว แก้วคว่ำ สเตฟาโนรีบซบไวน์ดักไว้ก่อนที่มันจะไหลไปเปื้อนซุดของซินญูราโซลารา ส่วนเธอเดินรื้อออกไปทางประตูด้านข้าง กระซอกซุดทุกครั้งที่มีมันไปติด อะไรเข้า

ฉันคิดจะวิ่งตามเธอ กุมมือเธอ กระซิบว่าไปกันเถอะ ไปจากที่นี่ กันเถอะ แต่ฉันไม่ลู่ก คนที่ลู่กคือสเตฟาโน เขาลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนเดิน

* ในพระคัมภีร์ไบเบิลเล่าว่า แซมซัน (Samson) ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงประทานพรให้มีพลังกำลัง มหาศาล ใช้กระดูกขากรรไกรของลาที่เขาบังเอิญพบฆ่าชาวฟิลิสเตียตายนับพันคน

ฝากลุ่มคนที่กำลังเดินร่ำไปหาเธอ

ฉันมองไปรอบๆ ทุกคนเห็นกันหมดว่าเจ้าสาวไม่พอใจอะไรบางอย่าง แต่มาร์แชลโลยังคงคุยกับรีโนเหมือนรู้เห็นเป็นใจกันต่อไป ประหนึ่งว่าการที่เขาสวมรองเท้าคู่นั้นเป็นเรื่องธรรมดา พ่อค้าโลหะยก แก้วพร้อมกล่าวคำหยาบโลนมากขึ้นเรื่อยๆ ส่วนคนที่รู้สึกว่าคุณอยู่ท้ายสุดในลำดับชั้นของโต๊ะอาหารและแขก ก็กีดหน้าทำหน้าที่นอกตรมต่อไป พุดง่ายๆคือ นอกจากฉันแล้วดูเหมือนไม่มีใครตระหนักว่า ชีวิตสมรสที่เพิ่งจัดงานเลี้ยงฉลอง และอาจอยู่ยืนานจนกระทั่งสามีภรรยาจะตายจากกัน ได้ฉลองครบรอบวันแต่งงานยี่สิบห้าปี ห้าสิบปี มีลูกมีหลานมากมาย มีความทุกข์และความสุข สำหรับลิลามันจบสิ้นลงเรียบร้อยแล้ว ไม่ว่าสามีเธอกำลังพยายามทำอะไรเพื่อขอโทษก็ตาม

3

ตอนแรกฉันผิดหวังในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ฉันนั่งอยู่ข้างๆอัลฟอนโซ กับมารีซา แต่ไม่ได้สนใจฟังเรื่องที่ทั้งคู่คุยกัน รอคอยสัญญาณของการประท้วงอย่างรุนแรง แต่กลับไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย ลิลาอ่านใจยากตามเคย ไม่ได้ยินเสียงเธอกรีดร้อง ไม่ได้ยินเสียงเธอชู้ตะคอก ครึ่งชั่วโมงต่อมา สเตฟาโนปรากฏตัวอีกครั้ง ท่าทางสุภาพเป็นกันเองมาก เขาเบี่ยงนชุดแล้ว รอยขาวหม่นบนหน้าผากและรอบดวงตาหายไป เขาเดินวนเวียนอยู่ในหมู่เพื่อนฝูงและญาติๆ รอภรรยา ครั้นเธอกลับเข้ามาในห้อง เขาก็ปรีเข้าไปหา เธอไม่ได้สวมชุดเจ้าสาวแล้ว แต่เป็นชุดลาลองสีฟ้าवलตา กระดุมสีอ่อน หมวกสีน้ำเงิน ลิลาใช้ช้อนเงินตักอัลมอนต์เคลือบน้ำตาล โนโกคริสตัลให้เด็กๆ แล้วไปแจกของชำร่วยตามโต๊ะ เริ่มจากฝั่งญาติของ

เธอ ตามด้วยญาติของสเตฟาโน เธอไม่สนใจคนในครอบครัวโซลาราลเลยสักคน หรือแม้แต่รีโนพี่ชายของเธอ เขาถามเธอพร้อมกับยิ้มแหยๆว่า “แกไม่รักฉันแล้วหรือ” เธอไม่ตอบ ส่งของชำร่วยให้ปิโนชซา สายตาเธอเหม่อลอย โหนกแก้มเด่นชัดกว่าปกติ เมื่อเวียนมาถึงฉัน เธอยืนตะกร้าเซรามิกพันผ้าโปร่งขาวใส่อัลมอนต์เคลือบน้ำตาลให้ฉันอย่างใจลอย ไม่ยิ้มให้ด้วยซ้ำ

ระหว่างนั้นพวกโซลารารเริ่มไม่พอใจในความไร้มารยาทของเธอ สเตฟาโนแก้ไขสถานการณ์ด้วยการสวมกอดพวกเขาทีละคนๆ แสดงสีหน้าท่าทางอ่อนน้อมยอมความ และพูดเบาๆว่า

“เธอเหนื่อยนะครับ ต้องทนหน่อย”

เขาจูบรีโนที่แก้มด้วย พี่เมียหน้าบูด ฉันได้ยินเขาพูดว่า

“มันไม่ได้เห็น้อยหรือ สเต มันเกิดมาผิดผู้ผิดคน ฉันเสียใจแทนนาย”

สเตฟาโนตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“อะไรผิดก็แก้ไขให้ได้”

หลังจากนั้นฉันเห็นสเตฟาโนวิ่งตามหลังเมียซึ่งเดินไปถึงประตูแล้ววงดนตรีขับเสียงแห่งความมินเมา หลายคนยืนร่ำลากันเป็นกลุ่มก่อนกลับบ้าน

เพราะฉะนั้นจึงไม่มีการแตกหัก เราจะไม่ได้นี้ไปตามถนนของโลกด้วยกัน ฉันนึกภาพคู่บ่าวสาวสวยงามขึ้นรถยนต์เปิดประทุน และอีกประเดี๋ยวก็ถึงโรงแรมหุบเขาฝั่งอามัลฟี ความเจ็บแค้นต่างๆจะแปรเปลี่ยนเป็นความบึ้งตึงที่ลบเลือนง่าย ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ลิลลาแยกจากฉันอย่างถาวร ฉับพลันฉันก็รู้สึกวาระยะห่างมันมากกว่าที่ฉันคิด เธอไม่เพียงแต่งงาน ไม่ใช่แค่นอนกับผู้ชายคนหนึ่งทุกคืนตามวิถีปฏิบัติของสามีภรรยาเท่านั้น มีอะไรบางอย่างที่ก่อนหน้านี้ฉันไม่เข้าใจ และขณะนี้รู้สึกว่ามันกระจ่างชัด เมื่อลิลลาอมให้ในเรื่องที่สามีเธอกับมาร์แชลโลตกลงธุรกิจอะไรกันด้วยแรงงานในวัยเด็กของเธอ มันก็คือการยอมรับ

ว่า เธอเห็นเขาสำคัญว่าใครหรือสิ่งใด หากเธอยอม แล้ว หากเธอ
 ทนถูกหยามหมิ่นเช่นนั้น แล้ว ความผูกพันที่เธอมีต่อสเตฟาโนก็คง
 เห็นยวแน่นอนอย่างแท้จริง เธอรักเขา เธอรักเขาเหมือนบรรดาหญิงสาว
 ในนิยายภาพ เธอจะเสียสละคุณสมบัติทุกประการของเธอให้เขาไป
 ตลอดชีวิต ส่วนเขาก็คงไม่สังเกตเห็นความเสียสละนั้นด้วยซ้ำ เขาจะ
 อยู่ท่ามกลางความรุ่มรวยแห่งความรู้สึก ปัญญา และจินตนาการ อัน
 เป็นคุณลักษณะของเธอ และเขาไม่รู้จักใช้มัน จะทำให้มันสูญเปล่า ใน
 ใจฉันคิดว่า ฉันรักใครแบบนี้ไม่เป็นหรอก แม้กระทั่งนี่โนก็เถอะ ฉันอยู่
 กับหนังสือเป็นอย่างดีเท่าที่ฉัน แฉกเห็นตัวเองไม่ต่างจากขามบุงๆ
 ใบบางๆ ที่เมื่อก่อนน้องเอลิซาเคยใส่อาหารให้ลูกแมวตัวหนึ่ง จนตอนนี้
 แมวหายไป ขามใบบางๆ จึงวางอยู่บนชานบันได วางเปล่าและมีฝุ่นจับ ฉัน
 แน่ใจในบัดดลนั้นเองว่า ฉันไปไกลเกินควรแล้ว รู้สึกหวาดวิตกขึ้นมา
 อย่างรุนแรง บอกตัวเองว่าต้องย้อนกลับ ต้องทำแบบเดียวกับคาร์เมลลา
 อาดา จิลยอลา และแม้กระทั่งลิลา ฉันต้องยอมรับชมชน ขจัดความหัวสูง
 ออกไป ขจัดความหลงตัว และเลิกทำให้คนที่รักฉันรู้สึกต่ำต้อย เมื่อ
 อัลฟอนโซกับมาริสารีออกไปให้ทันเวลาที่นัดไว้กับนี่โน ฉันเดินอ้อมเพื่อ
 หลบแม่ออกไปหาแฟนฉันบนระเบียง

ฉันสวมเสื้อผ้าเนื้อบางเกินไป ตะวันลับแล้วอากาศเริ่มหนาว อันตอनीโอ
 จุดบุหรี่เมื่อเห็นฉัน แล้วหันกลับไปแสวงมองทะเล

“ไปกันเถอะ” ฉันพูด

“เชิญไปกับลูกชายซาร์ราโตเรโน่น”

“ฉันอยากไปกับนาย”

“โกหก”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะถ้าไอ้หมอนั้นต้องการเธอ เธอก็คงทิ้งฉันไว้ตรงนี้โดยไม่
 กล่าวลาสักคำ”

เป็นความจริง แต่ฉันโกรธที่เขาเอ่ยออกมาตรงๆ แบบนั้น ไม่

ระมัดระวังคำพูด จึงดูเขาไปว่า

“ถ้านายไม่เข้าใจว่า การที่ฉันมาอยู่ตรงนี้ เสียงโตนแม่ออกมาตบเมื่อไรก็ได้เพราะนาย ก็หมายความว่า นายคิดถึงแต่ตัวเอง ไม่สนใจเลยว่าฉันจะเป็นยังไง”

เขาได้ยินเสียงฉันพูดติดภาษาถิ่นเพียงน้อยนิดในประโยคยาวๆ นั้น จึงสะกดอารมณ์ไม่อยู่ โยนบุหรี่ทิ้ง คว่าข้อมือฉันด้วยแรงที่ควบคุมไม่อยู่มากขึ้นเรื่อยๆ แล้วตะโกนใส่ฉัน แต่บิ๊บเสียงในลำคอ บอกว่าเขาไปที่นั่นเพื่อฉัน เพื่อฉันคนเดียว ฉันเป็นคนบอกเขาเองว่า ต้องอยู่ข้างๆ ฉันตลอดเวลา ทั้งในโบสถ์และในงานฉลอง ฉันเป็นคนบอกเอง “แล้วเธอก็ให้ฉันสาบาน” เขาหายใจพี๊ดพาด “เธอพูดว่า ‘สาบานนะว่านายจะไม่ทิ้งฉันไว้ตามลำพังอย่างเด็ดขาด’ ฉันก็เลยไปตัดชุด เป็นหนี้เป็นสิน ซินญูราโซลารา เพื่อเอาใจเธอ เพื่อทำอย่างที่เธอบอก ไม่ได้ไปอยู่กับแม่และน้องๆ แม่แต่หน้าที่เดียว แล้วผลตอบแทนคืออะไร เธอทำเหมือนฉันเป็นไอ้จิ้ง เธอคุยกับลูกชายกวีคนนั้นตลอดเวลา ห้ามฉันต่อหน้าเพื่อนๆ ทุกคน ทำให้ฉันต้องอับอายขายหน้า เพราะฉันไม่มีความหมายสำหรับเธอเลย เพราะเธอเรียนสูง ฉันเรียนน้อย เพราะฉันไม่เข้าใจสิ่งที่เธอพูด ซึ่งก็จริง จริงอย่างยิ่งว่าฉันไม่เข้าใจ แต่ให้ตายเถอะ เลนุ มองฉันสิ มองหน้าฉันสิ เธอคิดว่าตัวเองจูงจมูกฉันได้ คิดว่าฉันไม่มีปัญญาจะพูดว่าพอทันที เธอเข้าใจผิดเสียแล้วละ เธอรู้ทุกอย่าง แต่ไม่รู้ว่า ถ้าตอนนี้เธอออกประตูนั้นไปพร้อมฉัน ถ้าตอนนี้ฉันพูดว่า ตกลง เราไปกันเถอะ แล้วหลังจากนั้นฉันเกิดรู้ว่า เธอกับไอ้เหี้ยนี่โน ซาร์ราโตเรเจอกันที่โรงเรียน หรือที่ไหนอีกก็ไม่รู้ ฉันจะฆ่าเธอ เลนุ ฉันจะฆ่าเธอ เพราะฉะนั้น เธอคิดให้ดี ทิ้งฉันเสียทีนี้ เดี่ยวนี้เลย” ทำทางเขาสั้นหวั่ง “ทิ้งฉันซะ จะดีต่อตัวเธอเอง” เขามองฉันด้วยดวงตาแดงก่ำและโตมาก อ้าปากกว้างเอ่ยถ้อยคำออกมา ตะโกนใส่ฉันโดยไม่ตะโกน รุจมุกถ่าง สีดำสนิท สีหน้าเจ็บปวดจนฉันคิดว่าเขาอาจกำลังทำร้ายตัวเองอยู่ข้างใน เพราะคำพูดที่ตะโกนอยู่ในลำคอ อยู่ในอก โดยไม่ระเบิดออกมาในอากาศเสียบ้าง เป็น

ประหนึ่งเศษเหล็กแหลมคมที่กำลังทิ่มปอดและคอหอยของเขา

ฉันสับสน รู้สึกว่าตัวเองต้องได้เจอกับความก้าวร้าวแบบนี้ โดนทำข้อมือแน่น กลัวว่าเขาจะตบตี ถ้อยคำแห่งความเจ็บปวดของเขากี่พรุ่งพรูออกมาฉันสุดทายเป็นแล้วกลับปลอบประโลมฉัน ฉันรู้สึกว่าจะอย่างน้อยเขาก็เห็นคุณค่าของฉัน

“เจ็บนะ” ฉันพิมพ์

เขาค่อยๆ ปล่อยมือ แต่ยังจ้องหน้าฉันและอ้าปากกว้าง ฉันบอกตัวเองว่า ให้เขามีอำนาจและความสำคัญต่อฉันเถอะ เกะเกี้ยวเขาไว้ ผิวหนังบริเวณข้อมือฉันเริ่มเขียว

“ตกลงเอาไง” เขาถาม

“ฉันอยากอยู่กับนาย” ฉันตอบ แต่หน้าบึ้ง

เขาหุบปาก น้ำตาลล่อเป้า มองไปทางทะเลเพื่อจะได้มีเวลากลับหน้าตาไม่ให้ไหล

ครูต่อมาเราอยู่บนถนน ไม่รอบัสกวาล์ เอ็นโซ และเพื่อนผู้หญิงคนอื่น ๆ เราไม่ลาใครเลย สำคัญที่สุดคือไม่ให้แม่เห็น ดังนั้นจึงย่องออกมาจากงาน ตอนนั้นมีดแล้ว เราเดินเคียงข้างกันไปเฉยๆ ครูหนึ่ง ไม่แตะเนื้อต้องตัวกัน ต่อมาอันตอเนโอเอาแขนโอบไหล่ฉันด้วยท่าทางไม่ค่อยมั่นใจ เขาอยากให้ฉันรู้ว่ากำลังรอให้ฉันยกโทษให้ ราวกับว่าตัวเองเป็นคนผิด ด้วยความรักที่มีต่อฉัน เขาจึงคิดเสียว่า เวลาหลายชั่วโมงที่ฉันอยู่กับนี่โนต่อหน้าต่อตาเขานั้น เป็นช่วงเวลาแห่งภาพลวงตา

“ฉันทำข้อมือเธอซ้ำหรือเปล่า” เขาถามพลงพยายามจับข้อมือฉัน

ฉันไม่ตอบ เขาบีบไหล่ฉันด้วยมือกว้าง ฉันรู้สึกว่าคุณ จึงดันเขาให้คลายมือ เขารอ ฉันรอ เมื่อเขาพยายามจะบอกอีกครั้งว่าเขายอมฉันก็เอาแขนโอบเอวเขา

4

เราจับกันตลอดทาง หลังต้นไม้บ้าง ในประตูตึกบ้าง ในซอยมืดๆ บ้าง ต่อมาเราขึ้นรถเมล์คันหนึ่ง แล้วต่ออีกคันจนถึงสถานีรถไฟ เราเดินไปทางบึง จับกันต่อบนถนนเลียบบางทางรถไฟซึ่งไม่ค่อยมีคน

ฉันรู้สึกร้อนวูบ แม้ว่าชุดที่สวมจะบางและอากาศหนาวยามเย็นจะกรีดความอุ่นของผิวจนพลันสั่นสะท้าน นานๆที่อันตอनीโอก็อิงแอบฉันในเงามืด กอดฉันอย่างร้อนแรงจนฉันเจ็บ ริมฝีปากเขาร้อนผ่าว ไออุ่นจากปากเขาจุดความคิดและจินตนาการให้ฉัน ลีลา กับ สเตฟาโนคงอยู่ในโรงแรมแล้วกระมัง ฉันคิด อาจกำลังกินอาหารค่ำ อาจเตรียมตัวนอนอา! นอนกอดผู้ชาย ไม่หนาวอีกต่อไป ฉันรู้สึกว่าลิ้นของอันตอनीโอกำลังชอนไชในปากฉัน และขณะที่เขากดทับหน้าอกฉันผ่านเนื้อผ้า ฉันก็ลုပ်ได้ อวัยวะเพศของเขาผ่านกระเป๋ากางเกง

ท้องฟ้าสีดำประปรายด้วยแสงนวลของดวงดาว กลิ่นมอสและกลิ่นเหม็นเน่าของดินริมบึงกำลังยอมพ่ายต่อกลิ่นหวานเอียนของฤดูใบไม้ผลิ ต้นหญ้าเปียก น้ำในบึงส่งเสียงจ่อม จ่อม เหมือนมีผลโอ๊กหรือก้อนหินตกใส่ หรือมีกบกระโจนลง เราเดินไปตามเส้นทางที่เราจำได้ดี ซึ่งทอดสูงตงไม้แห้ง ลำต้นเรียวเล็ก กิ่งก้านหัก ห่างจากตรงนั้นไม่กี่เมตรมีโรงงานอาหารกระป๋องเก่า หลังคาพังลงมา เหลือแต่คานเหล็กกับแผ่นโลหะลู่ฟูก ฉันรู้สึกต้องการความสุขซาบซ่านอย่างแรงด่วน อะโรบางอย่างดึงฉันจากข้างใน เป็นคล้ายแถบกำมะหยี่ซึ่งดึง ฉันอยากให้ความปรารถนาบรรลु ความสุขสมอย่างรุนแรงที่สุด จนวันนั้นทั้งวันแตกเป็นเสียงๆ ฉันรู้สึกว่ามันกำลังเสียดถู ลုပ်ได้และทิ่มตำได้ท้องน้อยอย่างหฤหรรษ์ ร้อนแรงกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา อันตอनीโอเอ๋ยถ้อยคำรักกับฉันเป็นภาษาถิ่น เขาเอ๋ยใน

ปากฉัน บนลำคอ อย่างเร่งเร้า ฉันเงิบ ในช่วงนัดพบกันแบบนั้นของ
เรา ฉันเงิบเสมอ เพียงหายใจแรงเท่านั้น

“บอกฉันสิว่าเธอรักฉัน” เขาวิงวอน

“อือ”

“บอกฉันสิ”

“อือ”

ฉันไม่พูดอะไรอีก กอดเขา รัตแน่นจนสุดแรง อยากให้เขาลูบไล้
และจูบทุกซอกมุมของเรือนกาย อยากถูกกอดถูกบดขยี้จนหายใจไม่ออก
เขาดันตัวฉันออกเล็กน้อย เลื่อนมือข้างหนึ่งสอดเข้าไปในยกทรงขณะที่
ปากยังจูบฉัน แต่แค่นี้ยังไม่พอสำหรับฉัน คำนั้นมันน้อยเกินไป ทุกสัมผัส
ของเราที่ผ่านมา ซึ่งเขาทำอย่างระมัดระวัง และฉันก็ยอมอย่างระมัดระวัง
เช่นกัน ฉันรู้สึกว่ามันไม่เพียงพอ ทุกทีทุกเล เร็วเกินไป แต่ฉันก็ไม่ว่า
บอกเขาอย่างไรดีว่าฉันต้องการมากกว่านั้น ฉันอับจนถ้อยคำ ในการ
แอบพบกันแต่ละครั้ง เราประคบพิธิกรรมเงิบ เป็นขั้นๆ เขาลูบหน้าอก
ฉัน ถกกระโปรงขึ้น แตะหว่างขาฉัน ขณะเดียวกัน เหมือนเป็นสัญญาณ
เขาจะดันตัวฉันเข้าแนบเนื้ออ่อนนุ่มที่แข็งเกร็ง กระดุกอ่อน เส้นเลือด และ
เลือดที่สั่นเร่าอยู่ในทางแคง แต่คำนั้นฉันอ้อยอิ่ง ไม่ยอมล้วงอวัยวะเพศของ
เขาออกมา ฉันรู้ว่าหากฉันควักมันออกมาเมื่อไร เขาจะลืมนั่นทันที และ
จะหยุดแตะต้องตัวฉัน หยุดสาละวณอยู่กับหน้าอก สะโพก กัน และเนินเนื้อ
เขาจะจกดออยู่ที่มือฉันเพียงอย่างเดียว มีหน้าซำยังจะรีบกำมือฉันแน่น
เพื่อช่วยฉันเคลื่อนไหวให้ถูกจังหวะ จากนั้นเขาจะล้วงผ้าเช็ดหน้าออก
มาถือไว้เตรียมพร้อมสำหรับตอนที่จะมีเสียงครางกระเส้าดังออกมาจาก
ปากเขา และมีของเหลวอันตรายออกจากองคชาต ถึงตอนนั้นเขาจะถอย
ออกไปอย่างมีนัยและคงอายด้วย แล้วเราก็จะกลับบ้าน นั่นคือตอนจบ
ตามปกติ ทว่าขณะนี้ฉันสับสน ต้องการเปลี่ยนมันอย่างเร่งเร่วน ไม่สนใจ
ว่าจะตั้งท้องโดยที่ยังไม่ได้แต่งงาน ไม่สนใจบาป สิ่งศักดิ์สิทธิ์เบื้องบน
ที่เฝ้าดูเราอยู่ในจักรวาล พระจิต หรือตัวแทนของพระจิต อันตอณีโอ

รู้สึกได้ และงง ขณะที่เขาจับฉันอย่างเร่าร้อนขึ้นเรื่อยๆ นั้น เขาพยายามดึงมือฉันลงไปข้างล่างหลายครั้ง แต่ฉันชักมือออก แล้วดันเนินเนื้อแนบนิ้วที่กำลังสัมผัสฉันอยู่ ดันแรงเข้าไปเข้ามา พร้อมกับหายใจแรง จนเขาเอามือออก และพยายามปลดกระดุมกางเกง

“เดี๋ยวก่อน” ฉันพูด

ฉันลุดดึงเขาไปทางซอกโรงงานเก่า ตรงนั้นมีตึกเก่า และมีสิ่งกำบังมากกว่า แต่มีหนูเต็มไปหมด ได้ยินเสียงกุกกักสวบสวบ หัวใจฉันเต้นกระหน่ำ ฉันกลัวสถานที่แห่งนั้น กลัวตัวเอง กลัวความกระหึ้นกระหือรือในการจะลบความรู้สึกแปลกแยกที่ฉันค้นพบภายในตัวเองเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ ลบมันออกไปจากลักษณะท่าทางและน้ำเสียงของฉัน ฉันอยากกลับไปจมอยู่ในชุมชน เป็นคนที่เคยเป็น อยากทิ้งการเรียน ขว้างสมุดที่เต็มแน่นด้วยแบบฝึกหัด จะฝึกหัดไปทำไมกัน สิ่งที่ฉันอาจเป็นเมื่ออยู่นอกเงาของลิลานันนั้นไม่มีความหมายอะไรเลย ฉันมีค่าอะไรเมื่อเทียบกับเธอในชุดเจ้าสาว กับเธอในรถยนต์เปิดประทุน สวมหมวกสีน้ำเงิน และชุดสูทสีอ่อน ฉันซึ่งอยู่ที่นี้กับอันตอनीโอมีค่าอะไร หลบซ่อนอยู่ท่ามกลางเศษเหล็กขึ้นสนิม เสียงหนูวิ่งและร้องจืดๆ กระโปรงรั้งขึ้นบนสะโพก กางเกงในเลื่อนลง ปรรารถนาจนทรนทราย และรู้สึกผิด ขณะที่เธอทอดร่างเปลือยเปล่านั้นฉันนอนอย่างไม่ยินดีในวัยไนโรงแรมติดทะเล แล้วปล่อยให้สเตฟาโนล้วงล้ำเธอ สอดใส่เข้าไปในตัวเธอจนมิดให้ตัวอสุจิของเขาแก่เธอ ทำให้เธอตั้งท้องอย่างชอบธรรมและไม่ต้องกลัวฉันมีค่าอะไรขณะที่อันตอनीโอถอดกางเกง จับเนื้อแท่งใหญ่ของชายเข้าหว่างขาฉัน สัมผัสกับอวัยวะเพศเปลือยเปล่าของฉัน แล้วกำกัมกัมฉัน พลังโยกตัวเข้าออก เสียตถุฉัน หายใจกระหืดกระหอบ ฉันไม่รู้ รู้เพียงว่าฉันไม่ได้เป็นดังที่ฉันต้องการในขณะนั้น แต่เขาเสียตถุฉันมันไม่พอ ฉันต้องการถูกสอดใส่ ต้องการบอกลิลาเมื่อเธอกลับมาว่า ฉันเองก็สูญเสียพรหมจารีแล้วเหมือนกัน “เธอทำอะไร ฉันทำตาม เธอไม่มีทางทิ้งฉันไว้ข้างหลังได้หรอก” ดังนั้นฉันจึงโอบคออันตอनीโอ แล้วจับเขา เขย่งเท้า

เคลื่อนส่วนนั้นของฉันหาส่วนนั้นของเขา หาปะปะโดยไม่พูด เขารู้ จึงใช้มือช่วย ฉันรู้สึกว่ามันเข้าข้างในเล็กน้อย จึงสะดุ้งด้วยความสงสัยใคร่รู้ และความกลัว แต่ก็รู้สึกอีกด้วยว่าเขากำลังพยายามจะหยุด พยายามสะกดกลั้นไม่ให้ตันด้วยความรุนแรงที่เขาเก็บกดไว้ภายในตลอดทั้งปาย และตอนนี้ก็คงยังเก็บกดไว้อย่างแน่นอน ฉันตระหนักว่าเขากำลังจะหยุด จึงรัดเขาแน่นเพื่อโน้มน้าวให้เขาทำต่อ แต่อันตอนี้โอผลึกฉันออกจากตัวพร้อมกับหายใจลึก แล้วพูดเป็นภาษาถิ่นว่า

“ไม่ เลนู อันนี้ฉันอยากทำแบบที่ฝั้วทำกับเมีย ไม่ใช่แบบนี้”

เขาจับมือขวาของฉันไปที่อวัยวะเพศเขาด้วยอาการเหมือนกลั้นสะอึก ฉันยอมตาม ใช้มือให้เขา

หลังจากนั้น ขณะออกมาจากบริเวณบึง เขาพูดกระอักกระอ่วนว่า เขาให้เกียรติฉัน ไม่อยากให้ฉันทำอะไรที่ฉันจะเสียใจในภายหลัง ไม่ใช่ในสถานที่แห่งนั้น และทำอย่างสกปรกและขาดความเอาใจใส่แบบนั้น เขาพูดราวกับว่าเขาเป็นคนล้าเส้นเอง หรือเขาอาจเชื่ออย่างนั้นจริงๆ ตลอดทางฉันไม่เอ่ยปากพูดอะไรเลยสักคำ ลาเขาอย่างโล่งอก เมื่อฉันเคาะประตูบ้านแม่เป็นคนมาเปิด น่องๆ พยายามห้ามแม่แต่ห้ามไม่อยู่ แม่ไม่แผดเสียงไม่ดุเลยสักคำ เอาแต่ตบฉัน แวนตาลอยไปตกลงพื้น ฉันตะโกนใส่แม่อย่างสะใจทันที ไม่มีภาษาถิ่นปนเลยสักคำ

“เห็นมั๊ยว่าแม่ทำอะไรลงไป แม่ทำแวนตาหนูแตก ทีนี้หนูก็อ่านหนังสือไม่ได้เพราะแม่ หนูจะไม่ไปโรงเรียนแล้ว”

แม่ยืนตัวแข็งทื่อ แม่แต่มีมือข้างที่ตบฉันก็ค้างอยู่กลางอากาศประหนึ่งคมขวาน เอลิซา น้องสาวของฉัน หยิบแวนตาขึ้นมาแล้วพูดเบาๆ ว่า

“นี่จะ เลนู แวนไม่แตกหรอก”

5

ฉันรู้สึกอ่อนเพลียไร้เรี่ยวแรง ไม่ว่าจะพยายามพักผ่อนเพียงใดก็ไม่ดีขึ้น ฉันหนีโรงเรียนเป็นครั้งแรก ขาดเรียนราวสิบห้าวันเห็นจะได้ ไม่บอกแม้กระทั่งอันตोनีโอว่าฉันหนีเรียนไม่ไหว และอยากเลิกเรียน ฉันออกจากบ้านเวลาเดิม เดินตะลอนไปในเมืองตลอดทั้งเช้า ในช่วงนั้นฉันได้เรียนรู้เกี่ยวกับเมืองเนเปิลส์มากที่สุดทีเดียว ค้นดูหนังสือเก่าตามแผงบนถนนปอร์ตัลบา ชิมซบชื้อเรื่องและชื่อผู้แต่งโดยไม่ได้ตั้งใจ เดินไปทางถนนโตเลโดและทางทะเล หรือไม่ก็ขึ้นเนินไปย่านโวมโร ผ่านถนนซัลวาดอร์ รอกซา จนถึงอารามซานมาร์ตีโน แล้วกลับลงทางย่านเปตราโย หรือไม่ก็สำรวจย่านโดกาเนลลา จนถึงสุสาน เดินไปตามทางเดินเงียบเชียบ อ่านชื่อผู้ตาย บางครั้งพวกหนุ่มๆที่ไม่ทำการทํางาน หรือคนแก่บ้างๆ เบ่บๆ หรือแม้กระทั่งชายวัยกลางคนทำทางภูมิฐาน พวกมันตามกระเข้าฉันด้วยถ้อยคำลามก ฉันรีบก้มหน้าเดิน หนีเมื่อรู้สึกถึงภัยอันตราย แต่ก็ไม่เลิกไป ยิ่งโดดเรียน ร่างแหแห่งกฎระเบียบของโรงเรียนที่กักขังฉันไว้ตั้งแต่หกขวบก็ยิ่งมีรอยขาดกว้างขึ้นเพราะการเที่ยวเตร็ดเตร่ในยามเข้าอันยาวนานเหล่านั้น ฉันกลับบ้านเมื่อถึงเวลา ไม่มีใครระแวงสงสัยว่าคนอย่างฉันจะไม่ไปโรงเรียน ตอนบ่ายฉันอ่านนิยาย เสร็จแล้วก็แจ้นไปหาอันตोनีโอที่บึง เขาปลอบปลื้มยินดีที่ฉันมีเวลาให้ เขาอยากถามฉันว่าเจอลูกชายของซาร์ราโตเรไหม ฉันอ่านสายตาเขาออก แต่เขาไม่กล้าถาม กลัวว่าเราจะทะเลาะกัน กลัวว่าฉันจะโกรธ แล้วไม่ยอมให้เขาได้สุขสมสักชั่วครู่ เขากอดฉันเพื่อจะได้รู้สึกว่ายฉันยอมต่อร่างกายของเขา และเพื่อขับไล่ความเคลือบแคลงใจทั้งหลายออกไป ในช่วงเวลานั้นเขาตัดออกไปเลยว่าฉันจะหยามเขาด้วยการคบอีกคนด้วย

เขาสำคัญผิด ความจริงแล้วฉันเฝ้าคิดถึงแต่โน้โน้แม้จะรู้สึกผิดก็ตาม ฉันปรารถนาจะเจอเขา พูดคุยกับเขา แต่อีกใจหนึ่งก็กลัว กลัวว่าความเหนือกว่าของเขาจะทำให้ฉันรู้สึกต่ำต้อย กลัวว่าเขาจะบังเอิญพูดถึงเหตุผลที่ไม่ตีพิมพ์บทความที่ฉันเขียนถึงการขัดแย้งทางความคิดระหว่างฉันกับอาจารย์สอนศาสนา กลัวว่าเขาจะเอ่ยอ้างคำวิจารณ์อันเหยียดหยามของกองบรรณาธิการ ฉันคงทนไม่ไหว อยากคิดว่าบทความของฉันถูกทิ้งลงตะกร้าเพียงเพราะไม่เหลือที่ให้พิมพ์มากกว่า อยากคิดแบบนี้ขณะเตร็ดเตร่ไปในเมือง ขณะเข้านอนเมื่อยังไม่่วง และรู้สึกได้ถึงความต้อยของตัวเองอย่างชัดเจน อยากทำให้มันมีน้ำหนักน้อยลง และปล่อยให้จางหายไป แต่ก็ยาก สติปัญญาของฉันสู้เขาไม่ได้ ฉันจึงไม่อาจอยู่เคียงข้างคอยรับฟังและแสดงความคิดเห็น แต่ความคิดเห็นอะไรเล่า ฉันไม่มีความคิดเห็นอะไรเลย กันตัวเองออกมาเสียดีกว่า พอกันทีหนังสือ คະแนน และคำชม ฉันหวังว่าจะค่อยๆ ลืมทุกอย่างได้ ไม่ว่าจะ เป็นความรู้ที่อัดแน่นอยู่ในหัว ภาษาทั้งที่เลิกใช้แล้วและยังใช้อยู่ รวมทั้งภาษาอิตาลีที่ตอนนี้ร่วงจากริมฝีปากฉันแม้แต่เวลาพูดกับน้องๆ ในใจฉันคิดว่า เป็นความผิดของลิลลา เธอทำให้ฉันมาเดินบนเส้นทางสายนี้ ฉันต้องลืมเธอด้วยอีกคน ลิลลา รู้เสมอว่าตัวเองต้องการอะไร และได้ตามที่เธอต้องการ ส่วนฉันไม่ต้องการอะไรเลย ตัวฉันไม่ได้ประกอบด้วยสิ่งใดทั้งนั้น ฉันหวังว่าเมื่อตื่นขึ้นตอนเช้าจะไม่มีภาพปรารถนาใดๆ เมื่อกลวงเปล่าแล้ว ขอแค่มีความรักผูกพันของอันตอโน้โอ และความรักผูกพันของฉันที่มีต่อเขาก็คงพอ

ต่อมาวันหนึ่ง ขณะเดินกลับบ้าน ฉันเจอปิ่นุชชาน้องสาวของสเตฟาโน ได้รู้จักเธอว่าลิลลา กลับจากตีมน้ำผึ้งพระจันทร์แล้ว และเลี้ยงอาหารกลางวันอย่างใหญ่โตเพื่อฉลองการหมั้นหมายระหว่างน้องสาวสามีกับพี่ชายของเธอ

“เธอกับรีโน้หมั้นกันหรือ” ฉันถาม แสร้งแปลกใจ

“ใช่” เธอตอบหน้าบาน แล้วอวดแหวนที่เขาให้

ฉันจำได้ว่าขณะที่ปิ่นุชชาพูด ฉันคิดเหลวไหลอยู่เรื่องเดียว คือลิลลา

จัดงานเลี้ยงในบ้านใหม่แล้วไม่ชวนฉัน แต่ก็ดีเหมือนกัน ฉันตั้งใจที่เป็นแบบนี้ เลิกเปรียบเทียบกับเธอเสียที ฉันไม่อยากจะเห็นหน้าเธออีก ครั้นรายละเอียดต่างๆของการหมั้นได้รับการจรรยาในหมดแล้ว ฉันจึงเสียเบียดญาติถึงลีลา ปีนุชชาสยะยืมก่อนตอบเป็นภาษาถิ่นว่า *เธอกำลังเรียนรู้* ฉันไม่ได้ถามว่าเรียนรู้อะไร เมื่อกลับถึงบ้าน ฉันหลับไปตลอดบ่าย

วันต่อมา ฉันออกจากบ้านไปโรงเรียนเจ็ดโมงเช้าตามปกติ หรือพูดให้ถูกคือแสวงไปโรงเรียน พอฉันข้ามถนนใหญ่ก็เห็นลีลาลงจากรถเปิดประตู แล้วรีบเดินเข้าไปในลาน ไม่หันไปลาสเตฟาโนซึ่งนั่งอยู่หลังพวกมัลลีย์ด้วยซ้ำ เธอแต่งตัวเรียบร้อย สวมแว่นตาสีเข้มอันใหญ่ทั้งๆที่ไม่มีแดด ฉันสะดุดตาตรงผ้าแพรพันคอสีฟ้า เธอพันแบบให้คลุมริมฝีปากด้วย ฉันคิดอย่างหมั่นไส้ว่าคงเป็นสไตล์ใหม่ของเธอ ไม่ใช่แบบแจ็กเกอลีนเคนเนดีแล้ว แต่เหมือนสุภาพสตรีลึกลับที่เราฝืนอยากเป็นตอนเด็กๆ ฉันเดินต่อ ไม่เรียกเธอ

แต่เดินไปไม่กี่ก้าวฉันก็ย้อนกลับ ไม่ได้คิดอะไร เพียงแต่อดไม่ได้ใจฉันเต้นแรง รู้สึกสับสน ฉันคงอยากให้เธอออกมาซึ่งๆหน้าว่ามีตราบภาพของเราจบสิ้นแล้ว ฉันคงอยากตะโกนบอกเธอว่า ฉันตัดสินใจเลิกเรียนหนังสือ และจะแต่งงานเหมือนกัน แล้วไปอยู่บ้านอันตอनीโอ กับแม่เขาและน้องๆของเขา ทำความสะอาดบ้านได้เหมือนหญิงบำเมลีนา ฉันรีบเดินตัดลาน เห็นเธอเข้าประตูตึกหลังที่แม่สามีอาศัยอยู่ ฉันขึ้นบันไดที่เราเคยขึ้นด้วยกันสมัยเด็ก ตอนไปขอตุ๊กตาคืนจากดอนอาคิลเล ฉันเรียกเธอ เธอหันมา

“กลับมาแล้วเธอ” ฉันพูด

“ใช่”

“แล้วทำไมไม่ไปหาฉัน”

“ไม่อยากจะให้เธอเห็น”

“คนอื่นเห็นเธอได้ แต่ฉันเห็นเธอไม่ได้ อย่างนั้นเธอ”

“คนอื่นฉันไม่แคร์ แต่เธอฉันแคร์”

ฉันพิจารณาเธอด้วยความสงสัย อะไรหรือที่ฉันไม่ควรเห็น
ฉันก้าวขึ้นบันไดขั้นที่คั่นกลางระหว่างเรา ปลดผ้าพันคอเธอออกอย่าง
เบามือ แล้วเลื่อนแว่นตาขึ้น

6

ฉันทำแบบนี้ขึ้นอีกในจินตนาการ ขณะเริ่มเขียนถึงการเดินทางไป
ดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์ของเธอ ซึ่งไม่เพียงเหมือนที่เธอเล่าบนชานบันไดนั้น
แต่ยังเหมือนที่ฉันได้อ่านในสมุดบันทึกของเธอในเวลาต่อมาด้วย ฉัน
ไม่ยุติธรรมกับเธอ ตอนนั้นฉันอยากคิดว่าเธอยอมแพ้ง่ายๆ เพื่อที่ฉัน
จะได้หยาบหยามเธอ เหมือนที่ฉันรู้สึกว่าคุณถูกหยาบหยามเมื่อหนี
ออกจากงานเลี้ยงไป ฉันอยากให้เธอกระจอยร่อย จะได้ไม่รู้สึกรังเกียจ
สูญเสีย แต่เมื่องานเลี้ยงสิ้นสุด เธอยุ่ที่นั่น ในรถเปิดประทุน สวมหมวก
สีน้ำเงิน ชุดสูทสีอ่อน ดวงตาเธอแวววาวด้วยความโกรธ และทันทีที่
รถยนต์เคลื่อนตัวออก เธอก็ด่าสเตฟาโนด้วยถ้อยคำสุดเหลือรับที่จะพูด
กับผู้ชายในชุมชนของเราได้

เธอรับคำด่าของเธอตามแบบของเขา ยิ้มบางๆ ไม่พูด จนในที่สุดเธอ
เงิบไป แต่ความเงิบกินเวลาประเดี๋ยวเดียว ลีลาพูดขึ้นอีกด้วยอาการ
สงบ เพียงหายใจหอบเล็กน้อย บอกเขาว่า เธอไม่ต้องการอยู่ในรถคันนั้น
ต่อไปแม้สักนาทีเดียว เธอรู้สึกขยะแขยงที่หายใจสูดอากาศเดียวกับเขา
เธอต้องการลงจากรถเดี๋ยวนั้น สเตฟาโนเห็นว่าเธอมีสีหน้าขยะแขยง
จริงๆ แต่ก็ขับรดต่อไปโดยไม่พูดอะไร จนเธอพูดเสียงดังขึ้นอีก สั่งให้
เขาหยุดรถ เขาจึงจอดข้างทาง แต่พอลีลาพยายามจะเปิดประตูรถ เขาก็
กำแขนเธอแน่น

“ฟังนะ” เขาพูดเบาๆ “สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นมีเหตุผลเป็นงานเป็นการ”

เขาอธิบายให้เธอฟังด้วยน้ำเสียงสงบนิ่งว่าเรื่องราวเป็นอย่างไร เพื่อไม่ให้ร้านทำรองเท้าปิดตั้งแต่ยังไม่ทันได้เปิดกิจการอย่างจริงจัง จำเป็นต้องให้ซิลวีโอกับลูกๆ ร่วมเป็นหุ้นส่วนด้วย พวกเขาเท่านั้นที่ไม่เพียงรับประกันได้ว่ารองเท้าจะได้วางในร้านชั้นนำของเมือง แต่ยังสามารถเปิดร้านที่จัตุรัสเดย์มาร์ตีรีและขายแต่รองเท้ายี่ห้อเซอร์ลุโลอีกด้วย ภายในฤดูใบไม้ร่วงนี้

“ฉันไม่สนความจำเป็นของนาย” ลีลาพูดแทรกขึ้นพร้อมกับพยายามดิ้นให้หลุด

“ความจำเป็นของฉันก็คือความจำเป็นของเธอ เธอเป็นเมียฉัน”

“ฉันนะรี ฉันไม่ใช่อะไรของนายแล้วทั้งนั้น นายก็ไม่ใช่อะไรของฉันเหมือนกัน ปล่อยแขนฉัน”

สเตฟาโนปล่อยแขนเธอ

“พร้อมกับพี่ชายเธอก็ไม่ใช่อะไรเหมือนกันอย่างนั้นหรือ”

“เวลานายจะพูดถึงพ่อกับพี่ชายฉัน ช่วยล้างปากก่อนด้วย นายไม่มีเกียรติพอจะเอ่ยถึงพวกเขาด้วยซ้ำ”

แต่สเตฟาโนเอ่ยถึง บอกว่าการตกลงร่วมมือกับซิลวีโอ โซลาร่าเป็นความต้องการของแฟร์นันโดเอง อุปสรรคสำคัญคือมาร์แชลโล เขาโกรธลีลามาก รวมทั้งครอบครัวเซอร์ลุโลทุกคนด้วย และเหนืออื่นใด เขาโกรธบัสควาเล อันตोनีโอ และเอ็นโซ ที่ไปทุบรถเขาจนแตกไม่มีชิ้นดี และต่อยตีเขาจนสะบักสะบอม รีโนเป็นคนพูดจนเขาใจเย็นลง ซึ่งต้องใช้ความอดทนสูงมาก สุดท้าย พอมาร์แชลโลพูดว่า “ถ้าอย่างนั้นฉันต้องการรองเท้าที่สีนาทำ” รีโนก็ตอบว่า “ก็ได้ นายเอารองเท้าไป”

เป็นช่วงขณะที่เลวร้าย ลีลาเจ็บแปลบในอก แต่ยังคงแผดเสียงว่า

“แล้วนายทำอะไร”

สเตฟาโนกระดากอาย

“ฉันจะทำอะไรได้ล่ะ จะให้ทะเลาะกับพี่ชายเธอ ทำลายครอบครัวเธอ ปล่อยให้เกิดสงครามล้างผลาญเพื่อนๆ ของเธอ และสูญเสียเงิน

ทั้งหมดที่ฉันลงทุนไปอย่างนั้นหรือ”

ลิลารู้สึกว่าทั้งน้ำเสียงและเนื้อความที่เขาพูดเป็นการยอมรับผิดแบบปากกับใจไม่ตรงกัน เธอไม่รอให้เขาพูดจบ ชกไหล่เขาพร้อมกับพูดเสียงดังลั่นว่า

“เพราะฉะนั้นนายก็ตอบตกลงเหมือนกัน นายไปหยิบรองเท้าให้เขา”

สเตฟาโนหนึ่งเคย ครั้นเธอพยายามจะเปิดประตูรถหนีออกไปอีกครั้ง เขาก็พูดด้วยน้ำเสียงเย็นเยือกว่า “ใจเย็นๆ” ลิลาหันขวับไป จะให้เธอใจเย็นๆ หลังจากที่เขายืนยันความผิดให้พ่อและพี่ชายของเธออย่างนั้นหรือ ให้เธอใจเย็นๆ หลังจากที่ทั้งสามคนนั้นทำเหมือนเธอเป็นเศษผ้าซีริวฎุพี้อย่างนั้นหรือ “ฉันจะไม่ใจเย็น” เธอตะโกนเสียงแหลม “นายมันเลว พาฉันกลับบ้านฉันเดี๋ยวนี้ สิ่งที่นายพูดไปเมื่อกี้ นายต้องพูดซ้ำต่อหน้าผู้ชายระย้าอีกสองคน” เมื่อเธอเอ่ยคำว่า ผู้ชายระย้า ออกมาเป็นภาษาถิ่น เธอตระหนักว่าได้ฟังแนวกันแห่งน้ำเสียงสุขุมนุ่มนวลของสามี หนึ่งในอดีตใจหลังจากนั้น สเตฟาโนตบหน้าเธอด้วยมือทรงพลัง เขาตบแรงจนเธอรู้สึกราวกับว่ามันคือระเบิดแห่งความจริง เธอสะดุ้งด้วยความประหลาดใจ และด้วยความปวดแสบที่แกำม เธอมองหน้าเขาอย่างไม่อยากเชื่อขณะที่เขาติดเครื่องและพูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่สงบนิ่งเป็นครั้งแรกนับจากที่เขาเริ่มจีบเธอ มีหน้าขำยั้งสั้น

“เห็นไหมว่าเธอบังคับให้ฉันต้องทำอะไร เห็นหรือยังว่าตัวเองทำเกินไป”

“สิ่งที่เราทำมันผิดหมด” เธอพิมพ์

แต่สเตฟาโนปฏิเสธเสียงแข็ง เหมือนไม่ต้องการพิจารณาความเป็นไปได้นั้นด้วยซ้ำ เขาพูดกับเธอยืดยาว ชูบ้าง สอนบ้าง เรียกร้องความเห็นใจบ้าง เนื้อความประมาธว่า

“เราไม่ได้ทำผิดตรงไหนเลย ลีนา แค่ต้องชี้แจงบางเรื่องให้เข้าใจกันเท่านั้น เธอไม่ได้ใช้นามสกุล เซรูลโล แล้ว เธอคือ ชินญูราคารร์วิชชี

และต้องทำตามที่ฉันบอก ฉันรู้ว่าเธอไม่มองโลกตามความเป็นจริง เธอไม่รู้จักรักการค้าขาย คิดว่าฉันเก็บเงินได้ตามพื้นดิน แต่มันไม่ใช่อย่างนั้น ฉันต้องหาเงินทุกวัน ต้องนำมันไปไว้ในที่ที่มันจะงอกเงย เธอออกแบบ รองเท้า พ่อกับพี่ชายเธอเก่งทางใช้แรงงาน แต่พวกเธอสามคนทำให้เงินงอกเงยไม่เป็น พวกโซลาราท่าเป็น เพราะฉะนั้น เธอพึ่งฉันให้ดีนะ ฉันไม่สนหรอกว่าเธอไม่ชอบคนพวกนั้น ฉันเองก็ขยะแขยงมาร์แชลโลเหมือนกัน เวลาที่มันมองเธอแม้จะแค่หางตา เวลาที่ฉันนึกถึงสิ่งที่มันพูดเกี่ยวกับเธอ ฉันอยากเอามีดเสียบท้องมัน แต่ถ้ามันช่วยให้เงินฉันงอกเงย มันก็จะกลายเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของฉัน เธอรู้ไหมว่าเพราะอะไร เพราะถ้าเงินไม่งอกเงย รถยนต์คันนี้ก็จะเป็นของเราอีกต่อไป ชุดที่เธอสวมอยู่นี้ฉันจะซื้อให้เธอไม่ได้อีก แม้แต่บ้านและของทุกอย่างในบ้านเราก็จะเสียมันไป สุดท้ายเธอก็จะไม่ได้ทำตัวเป็นคุณผู้หญิงอีก ลูกๆของเราจะเติบโตเหมือนลูกขอทาน เพราะฉะนั้น ถ้าเธอขึ้นพูดสิ่งที่เธอพูดกับฉัน เย็นนี้อีกหนเดี๋ยว ฉันจะทำให้หน้าสวยๆของเธอเสียโฉม จนเธอออกจากบ้านไม่ได้อีก เข้าใจมั๊ย ตอบสิ”

ลิลลี่ตาจนเหลือเป็นช่องเล็กๆ แก้มเธอเขียว แต่ส่วนอื่นที่เหลือของร่างกายขาวซีด เธอไม่ตอบ

ทั้งคู่ไปถึงเมืองอามัลฟีตอนค่ำ ต่างไม่มีใครเคยพักโรงแรมมาก่อน ทำทางจึงกะเรอกระว่า ยิ่งสเตฟาโนด้วยแล้ว เขาประหม่าเมื่อได้ยินน้ำเสียงสัพพยอกของพนักงานต้อนรับ เลยทำตัวเหมือนเป็นลูกน้องโดยไม่ตั้งใจ ครั้นรู้ตัวก็กลบเกลื่อนด้วยอากัปภิกิริยาแข็งกร้าว หูเขาแดงเพียงเมื่อพนักงานขอเอกสารประจำตัว ระหว่างนั้นพนักงานขนกระเป๋าเดิน

เข้ามา เป็นชายวัยประมาณห้าสิบ ไร่หนวดบางเฉียบ สเตฟาโนไล่เขาราวกับเป็นขโมย ต่อมาเมื่อคิดได้ ก็ออกอาการถือตัวและให้ทิปมากมาย ทั้งๆที่ไม่ได้ใช้บริการ ลีลาเล่าให้ฉันฟังว่า เขาถือกระเป๋าพะรุงพะรังขึ้นบันได เธอเดินตาม และขณะก้าวเท้าขึ้นไปทีละขั้นๆ นั้น เธอรู้สึกขึ้นมาเป็นครั้งแรกว่า ได้สูญเสียชายหนุ่มคนที่เธอแต่งงานด้วยไปในระหว่างทาง ตอนนี้อยู่อยู่กับคนแปลกหน้า สเตฟาโนลำตัวกว้างขนาดนี้เขี้ยวหรือขาป้อม แขนยาว และข้อนิ้วขาขนาดนี้เขี้ยวหรือ คนที่เธอมีพันธะด้วยตลอดไปคนนี้เป็นใครกัน ความเดือดดาลที่เกิดขึ้นระหว่างเดินทางหายไป มีความวิตกกังวลเข้ามาแทนที่

เมื่ออยู่ในห้องพัก เขาพยายามทำตัวน่ารักเหมือนเดิม แต่เขาเหนื่อยและจิตใจย่ำว่าวุ่นที่ต้องตบเธอ น้ำเสียงจึงไม่เป็นธรรมชาติ เขากล่าวชมห้องพักกว้างขวางนั้น เปิดประตูระเบียงออกไป แล้วพูดกับเธอว่า “มานี่สิ มาสูดอากาศหอมสดชื่น ดูทะเลระยิบระยับนั่นสิ” แต่เธอกำลังพยายามหาทางออกจากกับดักนั้น จึงส่ายหน้าอย่างใจลอย เธอรู้สึกหนาว สเตฟาโนปิดประตูทันที แล้วพูดลอยๆว่า ถ้าจะไปเดินเล่นหรือกินอาหารข้างนอก ก็ต้องสวมเสื้อผ้าหนาๆหน่อย เขาพูดว่า “ถ้ายังงั้น เธอช่วยหยิบเสื้อกั๊กให้ฉันทีนะ” รวากับว่าทั้งคู่อยู่ด้วยกันมานานหลายปีแล้ว และเธอก็คล่องแคล่วเรื่องคั้นกระเป๋าเดินทาง สามารถหาเสื้อกั๊กให้เขาได้แบบเดียวกับหาเสื้อกันหนาวให้ตัวเอง ทำทางลีลาเหมือนคล้อยตาม แต่เธอไม่เปิดกระเป๋า ไม่หยิบทั้งเสื้อกันหนาวและเสื้อกั๊ก เธอออกไปบนทางเดินนอกห้องทันที ไม่อยากอยู่ในห้องต่อไปแม้แต่นาทีเดียว เขาเดินบ่นมึนงำตามเธอ “ฉันนะใส่แบบนี้ก็ได้ แต่ฉันเป็นห่วงเธอนะ เดี่ยวก็เป็นหวัดหรอก”

ทั้งคู่เดินเตร่ไปในเมืองอามัลฟี ถึงมหาวิหารประจำเมือง ขึ้นบันไดลงบันได จนถึงน้ำพุ สเตฟาโนพยายามหยอกล้อให้เธอสนุก แต่เขาไม่เคยถนัดในการทำตัวสนุก สิ่งที่เขาทำออกมาได้ดีกว่าคือน้ำเสียงเรียกร้องความสนใจ หรือถ้อยคำสั่งสอนแบบผู้ใหญ่ที่รู้ว่าตัวเองต้องการอะไร ลีลาแทบไม่ตอบเขาเลย สุดท้ายผู้เป็นสามีก็ได้แต่ชี้โน้น ชี้นั่น พร้อม

กับอุทานว่า “ดูนี่สิ” แต่เธอ ซึ่งหากเป็นเมื่อก่อนคงให้ความสำคัญแก่หินทุกแผ่น ตอนนั้นก็กลับไม่สนใจถึงความงามของถนนสายเล็กๆ กลิ่นหอมของสวน ศิลปะ และประวัติศาสตร์ของอามัลฟี และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เสียงของเขา ซึ่งพูดไม่หยุดจนน่ารำคาญว่า “สวยนะ”

ไม่นานลิลาก็เริ่มตัวสั้น แต่ไม่ใช่เพราะอากาศหนาวผิดปกติ หากเป็นเพราะรุ่นวายใจ เขาสังเกตเห็น จึงเสนอให้กลับโรงแรม ถึงกับกล้าพูดประโยคอย่าง “เราจะได้กอดกันให้อุ่นๆ” แต่เธอต้องการเดินเล่นต่อ เดินจนหมดเรี่ยวแรง และแม้ว่าจะไม่หิว ก็เข้าไปในร้านอาหารร้านหนึ่ง โดยไม่ปรึกษาสเตฟาโนก่อน เขาตามเธอไปอย่างใจเย็น

ทั้งคู่สั่งอาหารสารพัดอย่าง แต่แทบไม่แตะเลย เอาแต่ดื่มไวน์ สักพักเขายังใจไม่อยู่ ถามเธอว่ายังโกรธอยู่หรือ ลิลาส่ายหน้าว่าไม่โกรธ ซึ่งก็เป็นความจริง เธอเองก็แปลกใจที่เมื่อได้ยินคำถามนั้น เธอรู้สึกว่ามี ความเคียดแค้นอยู่ในอกเลยแม้แต่น้อย ไม่ว่าจะต่อครอบครัวโซลารา พ่อ กับพี่ชายของเธอ หรือสเตฟาโน ทุกอย่างในหัวเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว จู่ๆ เธอก็เลิกสนใจเรื่องที่เกิดขึ้นกับรองเท้า ไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าทำไมตัวเองจึงถือสานักเมื่อเห็นมันอยู่ที่เท้าของมาร์แชลโล ขณะนี้สิ่งที่ทำให้เธอหวาดกลัวและเจ็บปวดคือแหวนแต่งงานเรือนหนาซึ่งแวววาวอยู่ที่นิ้วนาง เธอย้อนมองเหตุการณ์ในวันนั้นอย่างไม่อยากเชื่อ โบสถ์ พิธีทางศาสนา งานเลี้ยง ฉันท่าอะไรลงไป เธอคิดด้วยอาการมึนไวน์ แล้วทองเป็นวงนี้มันคืออะไร เลขศูนย์แวววาวที่ฉันสวมอยู่ที่นิ้วนี้ สเตฟาโนก็สวมวงหนึ่งเหมือนกัน มันแปลงประกายอยู่ที่ท่ามกลางขนสีดำสนิท ในหนังสือเรียกว่า นิ้วขนดก เธอนึกเห็นภาพเขาสวมชุดว่ายน้ำน้ำเหมือนที่เคยเห็นริมทะเล ออกกว้าง สะบ้าหัวเข่าใหญ่เหมือนขามคว่ำ ไม่มีตรึงไหนแม้แต่นิ้วเล็กที่สุดของเขาที่เธอนึกถึงแล้วเห็นว่าพอจะมีเสน่ห์อยู่บ้าง เขากลายเป็นสิ่งมีชีวิตที่เธอรู้สึกว่ามีอาจร่วมแบ่งปันอะไรด้วยได้เลย แต่เขาอยู่นั้น สวมแจ็กเก็ตและผูกเน็คไท ขยับริมฝีปากบวมๆ เกาใบหูอวบ และชอบใช้ส้อมจิ้มอาหารในจานเธอไปชิม เขาแทบไม่มีอะไรเหมือนพ่อค้าขายซาลามิคิน

ที่ดึงดูดใจเธอ ไม่เหมือนชายหนุ่มผู้มีความทะเยอทะยาน มั่นใจในตัวเอง สูงแต่มารยาทดี และไม่เหมือนเจ้าบ่าวคนเมื่อเช้านี้ที่โบสถ์ ช่องปากเขา ขาวมาก ลิ้นแดงอยู่ในรูมิด อะไบบางอย่างในตัวเขาและรอบๆเขาได้ แตกสลาย ที่โตะตัวนั้น ท่ามกลางพนักงานเสิร์ฟซึ่งเดินสวนกันไปมา ทุกอย่างที่เขาเจอมาจนถึงอามัลฟี เธอเห็นว่ามันไร้ความเชื่อมโยงทางตรรกะ ใดๆแต่ถึงกระนั้นก็เป็นจริงอย่างเหลือทน ด้วยเหตุนี้ ขณะที่สิ่งมีชีวิตซึ่ง เปลี่ยนไปจนเธอจำไม่ได้มันมีสีหน้าเหมือนกำลังคิดว่าพายุผ่านพ้นไปแล้ว เธอเข้าใจและยอมรับเหตุผลของเขา และเขาก็จะคุยกับเธอเกี่ยวโครงการ ใหญ่ๆทั้งหลายของเขาได้เสียที่นั่น เธอคิดจะแอบหยิบมิดบนโตะไปวาง คอเขาตอนที่เขาพยายามจะตะแคงเนื้อต่องตัวเธอในห้องพัก

สุดท้ายแล้วเธอไม่หยิบ เนื่องจากในร้านอาหารแห่งนั้น ที่โตะตัวนั้น ขณะมีนด้วยฤทธิ์ไวน์ เธอรู้สึกว่าการทุกอย่างในพิธีแต่งงานของเธอ ตั้งแต่ ชุดเจ้าสาวไปจนถึงแหวนแต่งงาน ล้วนไม่สื่อความหมายใดๆต่อเธอเลย และเธอยังรู้สึกอีกด้วยว่า หากสเตฟาโนจะขอเรื่องทางเพศใดๆก็แล้วแต่ เขาคงเป็นคนแรกที่จะเห็นว่ามันไม่มีเหตุไม่มีผล ดังนั้น ตอนแรกเธอนึก หาวิธีจะเอามิดไปด้วย (หยิบผ้าเช็ดปากบนตักขึ้นมาคลุมมิด หยิบของทั้งสองชิ้นวางไว้บนตัก เตรียมหยิบกระเป๋าทือมาใส่มิด แล้ววางผ้าเช็ดปาก ไว้บนโตะตามเดิม) แต่แล้วเธอก็เปลี่ยนใจ รู้สึกว่านอตที่ชั้นสถานภาพ ใหม่ของภรรยาติดกับร้านอาหารและเมืองอามัลฟีนั้นหลวมออกมาก จน เมื่อกินอาหารเสร็จ เสียงของสเตฟาโนก็ดังมาไม่ถึงเธออีกต่อไป ในหูเธอ มีแต่เสียงอ็องลของวัตถุสิ่งของ สิ่งมีชีวิตและความคิด ไร้นิยามใดๆ

ระหว่างทาง เขาเริ่มพูดถึงแง่ดีของครอบครัวโซลาร่า บอกว่าพวก นั้นรู้จักคนใหญ่คนโตในสำนักงานเทศบาล มีเส้นสายกับพรรคการเมือง ที่นิยมกษัตริย์และฟาสซิสต์ใหม่ เขาชอบที่ได้พูดเหมือนตัวเองเข้าใจ เล่ห์เหลี่ยมกลโกงของพวกโซลาร่า ใช้น้ำเสียงแบบผู้มีประสบการณ์ เน้น ย้ำว่า การเมืองเป็นเรื่องสกปรก แต่สำคัญต่อการสร้างรายได้ ลิลานึกถึง เรื่องที่เธอเคยถกกับบัสกวาเล และเคยคุยกับสเตฟาโนตอนยังเป็นคู่หมั้น

กัน แผนการที่จะแยกตัวให้หลุดจากพ่อแม่ของพวกเขาอย่างสิ้นเชิง หลุดจากการกดขี่ข่มเหง หน้าไหว้หลังหลอก และความอามัถิตในใจ เธอคิดว่า ‘เขาพูดว่า ใช่ พูดว่าเห็นด้วย แต่เขาไม่ได้ฟังที่ฉันพูด ฉันพูดกับใครกัน คนคนนี้นั้นไม่รู้จัก ไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร’

ถึงกระนั้น เมื่อเขาจับมือเธอและกระซิบข้างหูว่า เขารักเธอ เธอไม่กระเถิบหนี เธอคงกำลังคิดจะทำให้เขาเชื่อว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี เชื่อว่าทั้งคู่เป็นสามีภรรยาที่เดินทางมาตีมน้ำผึ้งพระจันทร์กันจริงๆ เขาจะไต่เจ็บถึงชั่วหัวใจเมื่อเธอบอกด้วยความขยะแขยงทั้งหมดทั้งมวลที่รู้สึกอยู่ในท้องว่า “ให้ฉันนอนกับนายหรือกับพนักงานชนกระเป่าซึ่งสูบบุหรี่จนนิ้วเหลืองเหมือนกัน มันก็น่าสะอิดสะเอียนพอๆกัน” หรือเธอคงตกใจกลัวมากจนพยายามเก็บปฏิกิริยาต่างๆไว้ก่อน ฉันคิดว่าประการหลังนี้เป็นไปได้มากกว่า

ทันทีที่เข้าห้องพัก เขาพยายามจะจับเธอ เธอผละออก เปิดกระเป่าเดินทางด้วยสีหน้าเคร่งขรึม หยิบชุดนอนของเธอออกมา แล้วส่งตัวของสามีให้เขา เขายิ้มรับที่เธอเอาใจใส่ พยายามจะคว้าตัวเธออีกครั้ง แต่เธอเข้าห้องน้ำปิดประตู

ครั้นอยู่คนเดียวล้าพัง เธอล้างหน้านานเพื่อขจัดอาการมึนจากฤทธิ์ไวน์และความรู้สึกว้าโลกพวามัว เธอทำไม่สำเร็จ มีหน้าซำกลับยิ่งรู้สึกว้าแม้แต่กิริยาอาการของตัวเองก็สะเปะสะปะ ในใจเธอคิดว่า ‘ฉันจะทำอย่างไรดี อยู่ในนี้ตลอดทั้งคืน แล้วหลังจากนั้นล่ะ’

เธอนึกเสียดายที่ไม่ได้หยิบมีดมาด้วย อันที่จริง แวบแรกเธอคิดว่าตัวเองหยิบมา แต่แล้วก็ต้องยอมรับว่าไม่ได้หยิบ เธอนั่งบนขอบอ่างอาบน้ำ นึกชื่นชมและเปรียบเทียบกับอ่างที่บ้านใหม่ คิดว่าของเธอสวยกว่า ผ้าเช็ดตัวของเธอก็คุณภาพดีกว่าเหมือนกัน ของเธอ ของเธออย่างนั้นหรือ ผ้าเช็ดตัวกับอ่างอาบน้ำและของทุกอย่างแท้จริงแล้วเป็นของใคร เธอหงุดหงิดเมื่อคิดว่าความเป็นเจ้าของสิ่งใหม่สวยงามเหล่านั้นรับรองด้วยนามสกุลของคนทีรอเธออยู่ข้างนอก สมบัติของคาร์รัซซี เธอ

เองก็เป็นสมบัติของคาร์รัชซีเหมือนกัน สเตฟาโนเคาะประตู

“ทำอะไรอยู่ เป็นอะไรหรือเปล่า”

เธอไม่ตอบ

ผู้เป็นสามีรออีกประเดี๋ยวหนึ่ง แล้วเคาะใหม่ ครั้นไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย เขาเขย่ามือจับประตูอย่างร้อนรน พุดด้วยน้ำเสียงเสแสร้งตลก

“ให้ฉันฟังประตูเข้าไปเถอะ”

ลิล่าไม่ขiongใจในความสามารถของเขา คนแปลกหน้าที่รอเธออยู่ข้างนอกนั้นทำได้ทุกอย่าง ‘ฉันเองก็ทำได้ทุกอย่างเหมือนกัน’ เธอคิด เธอถอดเสื้อผ้า ล้างเนื้อล้างตัว สวมชุดนอน นึกถึงกิจตัวเองที่พิถีพิถันเลือกเมื่อสองสามเดือนก่อน สเตฟาโน ชื่อนี้ไม่สัมพันธ์กับอุปนิสัยและความรักผูกพันของไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้าอีกต่อไป เขาสวมชุดนอนนั้งบนขอบเตียง ลูกพรวดขึ้นทันทีที่เห็นเธอ

“อยู่ในห้องน้ำนานจังนะ”

“นานเท่าที่ต่อนาน”

“เธอสวยจริงๆ”

“ฉันเหนื่อยมาก อยากนอน”

“เดี๋ยวค่อยนอน”

“จะนอนเดี๋ยวนี้ นายนอนฝั่งนาย ฉันนอนฝั่งฉัน”

“ก็ได้ มาสิ”

“ฉันพุดจริงๆ”

“ฉันก็พุดจริงๆเหมือนกัน”

สเตฟาโนหัวเราะเบาๆอย่างมีเลศนัย พยายามคว้ามือเธอ เธอชักมือออก เขาหน้าตึง

“เป็นอะไร”

เธอล้งเล พยายามคิดหาคำพุด เอ่ยออกไปเบาๆว่า

“ฉันไม่ยากอยู่กับนาย”

สเตฟาโนส่ายหน้าด้วยความสงสัย ราวกับว่าถ้อยคำนั้นเป็นภาษา

ต่างประเทศ พิมพ์ว่าเขารอเวลานั้นมาตั้งนาน รอทั้งวันทั้งคืน “ได้โปรดเถิด” เขาพูดเสียงหวาน และทำท่าเหมือนท้อแท้ใจ ซึ่ไปที่กางเกงนอนสีไวน์แดงที่ตนสวม แล้วพิมพ์พร้อมกับยิ้มแหยๆว่า “ดูสิว่าเกิดอะไรขึ้นกับฉันแค่เพียงเห็นเธอ” เธอมองโดยไม่ได้ตั้งใจ แล้วรู้สึกขยะเขยงขึ้นมาทันที รีบหันหน้าหนี

ถึงตอนนี้สเตฟาโนรู้แล้วว่าเธอกำลังจะเข้าไปหลบในห้องน้ำอีก จึงพุ่งตัวแบบสัตว์เข้าไปคว้าเอวเธอ อุ้มเธอขึ้น แล้วโยนลงบนเตียง เกิดอะไรขึ้น เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ฟังเสียง เขาคิดว่าคืนดีกันที่ร้านอาหารแล้ว จึงนึกสงสัยว่า ‘ทำไมตอนนี้ลีนากำลังทำตัวอย่างนี้ เหมือนเด็กเกินไปแล้ว’ เขาโถมทับเธอพลางหัวเราะ และพยายามปลอบประโลม

“มันสวยงามจะตาย” เขาบอก “ไม่ต้องกลัวหรอก ฉันรักเธอมากกว่าแม่และน้องสาวของฉันเสียอีก”

แต่ไร้ผล เธอลุกขึ้นจะหนีเขา ‘ผู้หญิงคนนี้เอาใจยากจริงๆ พูดว่าไม่ได้ แต่หมายความว่า ไม่ได้ พูดว่าไม่ได้ แต่หมายความว่า ได้’ สเตฟาโนพิมพ์ว่า “เลิกเอาแต่ใจตัวได้แล้ว” เขารั้งร่างเธอไว้อีกครั้ง แล้วขึ้นนั่งคร่อม กอดข้อมือเธอทับผ้าคลุมเตียง

“เธอบอกว่าต้องรอ เราก็รอแล้ว” เขาพูด “ทั้งๆที่เวลาอยู่ใกล้เธอแล้วไม่ได้แต่ต้องตัวเธอมันแสนจะโหดร้ายและฉันก็ทุกข์ทรมาน แต่ตอนนี้เราแต่งงานกันแล้วนะ อยู่นิ่งๆ สิ ไม่ต้องกังวล”

เขาก็้มลงจูบปากเธอ แต่เธอสะบัดหน้าหลบซ้ายหลบขวา ปิดตัวดินพร้อมกับพูดซ้ำๆว่า

“ปล่อยฉัน ฉันไม่ได้อยากอยู่กับนาย ฉันไม่ได้อยากอยู่กับนาย ฉันไม่ได้อยากอยู่กับนาย”

เมื่อเป็นเช่นนี้ เสียงของสเตฟาโนจึงดังขึ้น แทบจะด้วยความจำใจ

“อย่าย่ำโมโหฉันนะ ลีน่า”

เขาพูดประโยคนั้นซ้ำสองสามหน ดังขึ้นเรื่อยๆราวกับเพื่อข่มทราบบำสั่งที่มาถึงเขาจากไกลโพน อาจตั้งแต่ก่อนเขาเกิดด้วยซ้ำ มันบอกเขา

ว่า ‘แกต้องเป็นลูกผู้ชาย สเต ปราบพยศเธอเสียตั้งแต่ตอนนี่ไม่เช่นนั้นจะปราบไม่ได้เลย เมียแกต้องหัดเรียนรู้เสียเดี๋ยวนี้ว่าตัวเองเป็นผู้หญิง และแกเป็นผู้ชาย เพราะฉะนั้นเธอต้องเชื่อฟัง’ ส่วนลิลลาเมื่อได้ยินเขาพูดว่า “อย่ายั่วโมโหฉันนะ อย่ายั่วโมโหฉันนะ อย่ายั่วโมโหฉันนะ” และเห็นลำตัวกว้าง หนักทึบเชิงกรานเล็กๆของเธอ อดซัดแข้งชันตันกางเกงนอนเหมือนเสาเต็นท์ เธอนึกถึงเมื่อหลายปีก่อนตอนที่เขาจะคว่ำลั้นเธอ แล้วเอาเข็มทิ่ม เพราะเธอบังอาจหยามอัลฟอนโซในการแข่งขันตอบปัญหาที่โรงเรียน เธอรู้สึกเหมือนค้นพบในบัดดลนั่นเองว่าเขาไม่เคยเป็นสเตฟาโนเลย เขาเป็นลูกชายคนโตของดอนอาคิลเลมาโดยตลอด เมื่อคิดเช่นนี้ ลักษณะหน้าตาที่เคยซ่อนเร้นอยู่ในเลือดด้วยความรอบคอบแต่ไม่เคยหายไปไหน เพียงรอคอยเวลาของมัน ก็พลันปรากฏนบใบหน้าของสามีหนุ่ม ประหนึ่งน้ำทะเลลึก โอ! สเตฟาโนฝันเป็นคนอื่น เพื่อให้คนในชุมชนชอบ เพื่อให้เธอชอบ หน้าตาของเขาอ่อนโยนลงด้วยความสุภาพ สายตาปรับให้รับกับความนุ่มนวล น้ำเสียงตัดโทนเหมือนเจรจาไกลเกลี่ย นิ้วมืออวยวะทั่วทั้งร่างกาย ล้วนหัดกลั่นผละกำลังไว้ แต่ขณะนี้เค้าโครงหน้าที่เขาควบคุมไว้เป็นเวลานานกำลังจะหลุดออกมา จนลิลลาตกใจกลัวเหมือนตอนเด็กๆ กลัวยิ่งกว่าครั้งที่เราลงไปหาตุ๊กตาในห้องใต้ดิน ดอนอาคิลเลกำลังคืนชีพขึ้นมาจากโคลนในชุมชน ใช้สสารที่มีชีวิตของลูกชายเป็นสิ่งหล่อเลี้ยง พ่อของเขากำลังทำให้ผิวหนังเขาปริ สายตาปรับเปลี่ยนร่างกายกำลังจะระเบิด นั่นปะไร เขานึกเสื้อตรงหน้าอกเธอ เปลื้องผ้าที่นมเธอ แล้วตะบปบกำอย่างรุนแรง ก้มลงจะจับหัวนม ครั้นเธอขมใจไม่ให้กลัว เหมือนที่เคยทำได้มาโดยตลอด แล้วดึงผมเขา พยายามจะกระชากเขาออกจากตัว อ้าปากงับอากาศ หมายถึงกัดให้เลือดไหล เขาถอยออกคว่ำแขนเธอ งอขาใหญ่ทับแขนเธอไว้ พุดเย้ยหยัน “จะทำอะไร อยู่หนึ่งๆดีกว่า ตัวเล็กเสียยิ่งกว่ากิ่งไม้ จะหักเสียก็ได้” แต่ลิลลาไม่นั่ง จับอากาศอีก และงอตัวให้หลุดจากการถูกกดทับ แต่ไม่สำเร็จ ตอนนี่เมื่อมือว่าง เขาก็มลงตบเธอเบาๆด้วยปลายนิ้ว และถามซ้ำๆอย่างรบเร้าว่า

“อยากเห็นมัยว่ามันใหญ่แค่ไหน พุดสิว่าอยาก พุดสิ พุดสิ” เขาล้วงอวัยวะเพศป้อมๆ ออกมาจากกางเกงนอน มันชูชันอยู่เหนือตัวเธอ เธอรู้สึกว่ามันเหมือนตุ๊กตาผู้ชายแขนขาทุก มีเสียงร้องเจี๊ยบดังอยู่ข้างใน กระสันจะพุ่งตัวให้หลุดจากตุ๊กตาตัวใหญ่ที่กำลังพุดเสียงหัวว่า “เดี๋ยวจะให้เธอจับมันดูนะ สีนา ดูสิว่ามันงามขนาดไหน แบบนี้คนอื่นไม่มีหรอก” เธอยังตื่น เขาจึงตบเธอสองครั้ง ครั้งแรกด้วยฝ่ามือ แล้วตามด้วยหลังมือ แรงจนเธอประจักษ์แก่ใจว่าถ้าขึ้นยังไม่ยอม เขาคงฆ่าเธอแน่ หรือไม่ตอนอาศัยเล็ก็คงฆ่า คนทั้งชุมชนกลัวแกเพราะรู้ว่าแกมีพลังกำลังจะจับเราเหวี่ยงใส่ผนังหรือต้นไม้ได้ เธอจึงปล่อยแรงขัดขึ้นทิ้งไปจนหมด ยอมให้แกควบคุมแล้วไร้เสียง ขณะนั้นเขาถอยไปข้างหลัง เลิกชูดนอนเธอขึ้น แล้วกระซิบข้างหูเธอว่า “เธอไม่รู้หรือว่าฉันรักเธอมากแค่ไหน แต่เดี๋ยวเธอก็จะรู้ แล้วพรุ่งนี้เธอจะเป็นคนมาขอฉันเอง ว่าให้รักเธอเหมือนตอนนี้ และมากกว่าตอนนี้ เธอจะคุกเข่าอ้อนวอนฉันเลยทีเดียวนะ ส่วนฉันก็จะบอกเธอว่า ก็ได้ แต่มีข้อแม้ว่าเธอต้องเชื่อฟังฉันนะ แล้วเธอก็จะเชื่อฟัง”

หลังจากพยายามอย่างมุ่งมั่นอยู่สองสามหน เขาชำแรกเนื้อเธอด้วยความป่าเถื่อนเร่าร้อน ลีลาตกอยู่ในภวังค์ คำคืน หองพัก เตียง จูบของเขามีเขาบนเรือนร่างเธอ สัมผัสรับรู้ต่างๆ ล้วนถูกดูดซับเข้าไปในความรู้สึกเดียว คือเธอเกลียดสเตฟาโน คาร์รัชชี เกลียดพลังกำลังของเขา เกลียดคิ้วหน้ากตัญญูเขาบนตัวเธอ เกลียดชื่อและนามสกุลของเขา

8

ทั้งคู่กลับชุมชนสี่วันต่อมา เย็นวันเดียวกันนั้นสเตฟาโนเชิญพ่อตาแม้ยายและพี่ชายของภรรยาที่บ้านหลังใหม่ เขาพุดกับแฟร์นันโดอย่างอ่อนน้อมผิปกติ ขอให้แกเล่าให้ลิล่าฟังถึงความเป็นมาเป็นไปของเรื่อง